

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 557

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 10 Μαρτίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

* Έν Αθήναις . . . . . φρ. 8.—
Ταϊ, έπαρχίας. . . . . " 8.50
Έν τῷ έξωτερικῷ . . . . φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσίᾳ. . . . . ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ: ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — *A. Matthey*: 'Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — *Εδμόνδου δὲ Ἀμί- τοις*: ΙΣΠΑΝΙΑ. — *Μήτσου Λατζοπούλου*: ΚΟΙΝΩ- ΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ. — ΥΓΙΕΙΝΗ. — ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΡΡΜΟΥ, (Μετὰ εἰκόνων).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντός ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα- νείων καὶ τραπεζῶν, συναλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— 'Ο Ἑρρῆκος λοιπόν ἀπουσιάζει; διέκοψεν ὁ κύριος Λεταλιέρος.

— Θὰ ἐπιστρέψῃ ὀλίγον ἀργά, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία.

Καὶ ὡς εἶδε τὴν δεσποσύνην Αὐρηλίαν ἐτοιμαζομένην ὅπως ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς κυρίας Κρεντιάνης, προσέθεσε:

— Καλὲ μείνατε νὰ γευματίσητε μαζὶ μας.

Ἡ γηραιὰ δεσποσύνη, ἥτις ἐπερίμενε τὴν πρόσκλησιν ταύτην κατὰ σάββατον, ἀπεφάσισε νὰ ἀποθέσῃ τὸ σάλιον καὶ τὸν πῖλόν τῆς ἤτο πληξὶς ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ὁ κύριος Λεταλιέρος διηυθύνθη νὰ ἀνοιξῇ ἕν παραθύρον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε φυτευμένη μεγάλη πασχαλέα, ἥτις ἤρ- χισε νὰ βλαστάνῃ. Ἡ Παυλίνα ἔπαιζε τρέχουσα μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν καθισμάτων καὶ τῶν ἑδρῶν, ἐν ἀταξίᾳ εἰσέτι εὐρισκομένων ὡς ἐκ τῶν ἐπισκέψεων.

Τέλος, ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας, ἡ κυρία Δεβέρλου ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἑλένην, ἐν πληρεστάτῃ ἐκφράσει εὐλι- κρινεστάτης φιλίας.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ σύζυγός μου μοὶ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν, συνεπάθησα πρὸς τὴν δυστυχίαν καὶ μοναξίαν σας· τέλος θὰ νομίζωμαι εὐτυχιστάτη ἂν σὰς βλέπω· καὶ δὲν πρέπει νὰ σταματήσωμεν μέχρις ἐδῶ.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, θελχθεῖσα μεγάλως ἐκ τῆς εὐλικρινοῦς ταύτης δια- χύσεως ἐκ μέρους τῆς κυρίας αὐτῆς, ἥτις τῇ ἐφάνη ὅτι ἔχει τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ἐξημμένην.

Αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐκρατῶντο ἀμοιβαίως καὶ παρατηροῦντο κατὰ πρόσωπον μειδιῶσαι, ὅτε ἡ Ἰουλία ὠμολόγησε μὲ χαριέστατον τρόπον, τίς ἦτο ὁ λόγος τῆς αἰφνιδίου αὐτῆς φιλίας.

— Εἶσαι τόσον ὠραία, εἶπεν ὥστε πρέπει νὰ σὰς ἀγα- πῶσιν.

Ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ γελά φαιδρῶς, διότι ἡ καλλονὴ τῆς, τὴν ἔκαμεν ἀρεστήν· ἐκάλεσε τὴν Ἰωάνναν, ἥτις παρηκολούθει δι' ἐτχστικοῦ βλέμματος τὸ παιγνίδιον τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Παυλίνας, ἀλλ' ἡ κυρία Δεβέρλου ἐκράτησε τὴν κόρην ὀλίγας στιγμὰς ἀκόμη, ἐπαναλαμ- βάνουσα:

— Νὰ εἰσθε καλοὶ φίλοι εἰς τὸ ἐξῆς, ἀποχαίρετισθῆτε. Καὶ τὰ δύο τέκνα ἀντήλλαξαν φίλημα.

Γ'

Ἐκάστην τρίτην ἡ Ἑλένη συνεδεῖπνε μετὰ τοῦ κυρίου Ρεμβῶδου, καὶ τοῦ ἀββᾶ Γιούβου· ἦσαν οἱ μόνοι, οἵτινες, ἐν ἀρχῇ τῆς χηρείας, ἤνοιξαν τὴν θύραν τῆς καὶ προσέφερον τὴν ἀφιλοκερδῆ ξενίαν των, ὅπως τὴν ἀπαλλάξωσιν, ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος, ἐκ τῆς ἐμμημίας, ἐν ἣ διατέλει.

Εἶτα τὰ δεῖπνα ταῦτα τῆς τρίτης, ἀπεκατεστάθησαν ἀληθῆς παιδαγωγία. Οἱ συνδαιτυμόνες ἀφικνοῦντο ἐκεῖ, ὡς νὰ εἶχον καθηκόν τι, ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐπτὰ, μετὰ τῆς αὐτῆς γλυκείας εὐχαριστήσεως.

Τὴν τρίτην ταύτην ἡ Ἑλένη ἀπησχολεῖτο πλησίον τοῦ παραθύρου ράπτουσα ἐργόχειρόν τι, ἐπωφελομένη ἐκ τοῦ τελευταίου ἀμυδρῶ φωτός τῆς ἐσπέρας, ἐνῶ συγχρό- νως ἀνέμενε καὶ τοὺς προσκεκλημένους αὐτῆς· τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶχε διέλθει ἐν μεγίστῃ γαλήνῃ.

Ἐπὶ τῶν ὕψωμάτων τούτων μόλις ἀφικνεῖτο ἡ ἀπήχη- σις τῶν θορύβων, καὶ ἐτέρπετο μεγάλως ἀπὸ τὸν εὐρὺν τοῦτον θάλαμον, μὲ τὴν ἰδιωτικὴν πολυτελείαν του, τὸ παλίσανδρον αὐτοῦ, καὶ τὰ κυανᾶ του βελούδα.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ φίλοι τῆς τὴν εἶχον ἐγκατα- στήσει ἐνταῦθα, χωρὶς αὐτὴ νὰ καταγίνη εἰς τίποτε, ὑπέ- φερον ὀλίγον, κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας, ὡς ἐκ τῆς χυδαίας πολυτελείας, ἐνθα ὁ κύριος Ρεμβῶδος εἶχεν ἐξ- αντλήσει ὅλον τὸ ἰδανικόν του, τῆς τε τέχνης καὶ εὐπρε- πείας, ἀπέναντι τοῦ πεφοβισμένου θαυμασμοῦ τοῦ ἀββᾶ, ὅστις ἀπέφυγε νὰ ἐκφράσῃ γνώμην· πλὴν ἐπὶ τέλους ἐπα- νέβλεπεν ἐαυτὴν εὐτυχιστάτην, αἰθανομένη αὐτὴν ἔρημον καὶ ἀφελῆ, ὡς ἦτο καὶ ἡ καρδία τῆς· τὰ βρέα παραπε- τάσματα, τὰ ἐπιπλα, σκοτεινὰ καὶ ὀγκώδη, προσέθετον πολὺ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς· ἡ μόνη δὲ διασκεδάσις, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανε καθ' ὅλας τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἐρ- γασίας τῆς, ἦτο νὰ ρίπτῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκτεταμέ- νου ὀρίζοντος τῶν ἀπεράντων Παρισίων, οἵτινες ἀνελίσ- σοντο ἐνώπιόν τῆς, μὲ τὰς ἀπεράντους στέγας των, ὡς θάλασσα κυματώδης.

Ἡ ἔρημος αὐτῆς καρδίας ἠνοιγετο ἐνώπιον τοιοῦτου ἀπειρου.

— Μαμά! δὲν βλέπω πειᾶ, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα, καθη- μένη πλησίον τῆς ἐπὶ τινος χαμηλοῦ σκίμποδος.

Καὶ ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ ἐργόχειρόν της, προσβλέπουσα τοὺς Παρισίους, ἐξαφνίζομένους ἐν τῷ διακεχυμένῳ σκότει.

Συνήθως ἦτο τεταραγμένη, καὶ ἤθελε προζενήσει λύπην εἰς τὴν μητέρα της, ὡσάκις ἐβιάζετο ὑπ' αὐτῆς νὰ ἐξέλθουν· κατὰ ρητὴν διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ Βωδίνου, τὴν ἔφερε καθ' ἑκάστην, ἐπὶ δύο ὥρας, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος αὐτῶν περίπατος.

Δὲν εἶχον κατέλθει εἰς Παρισίους, ἢ τρεῖς μόνον φορὰς ἐν διαστήματι δέκα ὀκτὼ μηνῶν· οὐδὲν μέρος τὸ κοράσιον εὑρίσκει φαιδρότερον τοῦ μεγάλου κυανοῦ θαλάμου.

Ἡ Ἑλένη ἀνθίστατο, ὅπως διδάξωσιν αὐτὴν μουσικὴν, πᾶν ὄργανον κρούμενον ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ τμήματος, τῇ ἐπέφερε τρόμον, καὶ ἐπλήρου τοὺς ὀφθαλμούς της δακρῶν.

Ἐβοήθει τὴν μητέρα αὐτῆς νὰ ράπτῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὰς λεχωίδας καὶ τοὺς πτωχοὺς τοῦ ἀββᾶ Γιοῦβου ἐνδύματα.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐκτείνει τὸν μέλανα αὐτῆς πέπλον, ὅτε ἡ Ροζαλία ἐνεφανίσθη κρατούσα λαμπτήρα καὶ ἐφαίνετο περίφροντις, ὡς σπουδαία μαγείρισσα.

Τὸ δεῖπνον τῆς τρίτης ἦτο τὸ μόνον συμβάν, ὅπερ καθίστα ζωηροτέρα τὴν κίνησιν τῆς οἰκίας.

— Οἱ προσκεκλημένοι δὲν θὰ μᾶς ἔλθουν ἀπόψε, κυρία· ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία.

Ἡ Ἑλένη ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

— Ἐπὶ παρὰ τέταρτον, θὰ ἔλθουν.

Ἡ Ροζαλία ἦτο συστημένη παρὰ τοῦ ἀββᾶ Γιοῦβου. Τὴν εἶχε λάβει ἐκ τινος ὄρμου τῆς Ὁρλεάνης· τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔφθασεν εἰς Παρισίους οὐδένα δρόμον ἐγνώριζεν.

Παλαιὸς τις συμμαθητὴς του ἐκ τῆς ἱερατικῆς σχολῆς, ὁ ἐφημέριος μικροῦ τινος χωρίου, τὴν εἶχεν ἐξαποστείλει· ἦτο δὲ μικρὸς ἄνθρωπος, παχεῖα, μὲ πρόσωπον στρογγύλον, ὑπὸ τὸ συνεπιγυμένον δὲ αὐτῆς σκούφωμα εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν καὶ τραχεῖαν, τὴν ρίνα σιμὴν, καὶ τὸ στόμα ἐρυθρόν· ὑπερηφανεύετο δὲ διὰ τοὺς λεπτοὺς αὐτῆς τρόπους, καθ' ὅσον εἶχεν ἀνατραφῆ ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ μετὰ τῆς ἀναδόχου αὐτῆς, ὑπηρετρίας τοῦ ἐφημερίου.

— Ἴδου ὁ κύριος Ραμβῶδος, εἶπε μεταβαίνουσα ὅπως ἀνοιξῇ, πρὶν ἢ ἀκόμη ἀκούσῃ νὰ σημάνασιν.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, ὑψηλός, τετράγωνος, ἐνεφανίσθη, μὲ τὴν πλατεῖαν αὐτοῦ φυσιογνωμίαν, ὡς ἐπαρχιακὸς συμβολαιογράφος· τὰ τεσσαράκοντα πέντε αὐτοῦ ἔτη, εἶχον καταστήσει αὐτὸν ὑπόλευκον, ἀλλ' οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ διετήρουν εἰσέτι τὸ ἐκπεπληγμένον, ἄδολον καὶ γλυκὺ παιδικὸν ὕφος.

— Ἴδου καὶ ὁ κύριος ἀββᾶς· οἱ ἀνθρωποὶ μας εἶναι παρόντες, ἐπανάλαθεν ἡ Ροζαλία σπεύδουσα ὅπως καὶ αὐθις ἀνοιξῇ τὴν θύραν.

Ἐνῶ ὁ κύριος Ραμβῶδος, μόλις εἶχε σφίγγει τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης, ἐκάθητο χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ μειδιδῶν, ὡς εἰ εὑρίσκετο εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἡ Ἰωάννα ἐχύθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἐφημερίου.

— Καλημέρα, φίλε μου, τῷ εἶπεν, εἰξεύρεις ὅτι ἡμουν ἀρρωστη·

— Πῶς; ἀρρωστη, ἀγάπη μου·

Ἀμφότεροι ἐφάνησαν ἀνησυχῆσαντες, ὁ ἀββᾶς ἰδίως, ὅστις ἦτο ἀνὴρ μικροῦ ἀναστήματος, ἀδύνατος, μὲ κεφαλὴν ὀγκώδη, ἄχαρις, ἐνδεδυμένος ὡς διάβολος, καὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τὸ ἡμῖς κεκλεισμένοι, ἐμεγεθύνοντο καὶ ἐπλημμύριζον ἀπὸ ὠραίαν λάμψιν τρυφερότητος.

Ἡ Ἰωάννα ἀφήσασα αὐτῷ μίαν τῶν χειρῶν της, ἔτεινε τὴν ἑτέραν πρὸς τὸν κύριον Ραμβῶδον. Ἀμφότεροι τὴν ἐκράτουν καὶ τὴν ἐνητένιζον διὰ τῶν ἐναγωνίων αὐτῶν βλεμμάτων.

Ἡ Ἑλένη διὰ βραχέων διηγήθη αὐτοῖς τὰ τῆς ἀσθενείας της· ὁ ἀββᾶς ἐφάνη ὅτι ἐλυπήθη σπουδαίως, διότι

δὲν τὸν εἰδοποίησαν, καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν τοῦλάχιστον παρήλθε τὸ πᾶν, καὶ ἂν τὸ παιδίον δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ φοβῆται.

Ἡ Ἑλένη ἐμειδία.

— Τὴν ἀγαπᾶτε πλεῖστον ἐμοῦ, καὶ ἠθέλατε εὐρεθεῖ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὲ φοβήσητε περισσότερον· ὄχι, δὲν αἰσθάνεται πλέον τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ μικροῦς τινος πόνους εἰς τὰ μέλη, καὶ ἐλαφρὰν κεφαλαλγίαν· ἀλλὰ ταῦτα πάντα θὰ πολεμήσωμεν ἀποτελεσματικῶς.

— Ἐτοιμα, κυρία, ἦλθεν ὅπως ἀναγγεῖλῃ ἡ Ροζαλία.

Τὸ ἐστιατόριον ἦτο ἐπιπλωμένον ἐξ ἀνακαρδίου, ἦτοι ἐκ μιᾶς τραπέζης, ἀγγειοθήκης καὶ ὀκτὼ καθισμάτων.

Ἡ Ροζαλία μετέβη ὅπως σύρῃ τὰ ἐρυθρὰ ἐκ μεταξὺ παραπετάσματα· ἡ διακόσμησις ἦτο ἀπλουστάτη, λαμπτήρ ἐκ λευκῆς πορσελάνης, ἐντὸς κρῖκου ἐκ χαλκοῦ, ἐφώτιζε τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ συμμετρικὰ καθίσματα καὶ τὸ ἀχνίζον ρόφημα.

Ἐκάστην τρίτην τὸ δεῖπνον ἐπανεφερε τὰς αὐτὰς συνομιλίας, ἀλλὰ τὴν τρίτην ταύτην συνδιελέχθησαν φυσικῶς περὶ τοῦ ἱατροῦ Δεβέρλου.

Ὁ ἀββᾶς Γιοῦβος, ἔπλεξε περὶ αὐτοῦ μέγα ἐγκώμιον, μολοντί ὁ ἱατρὸς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εὐλαβής, τὸν ἔκρινεν ὡς ἀνθρωπὸν μὲ χαρακτῆρα εὐθύν, τὴν καρδίαν ἐλεήμονα, ἀριστον πατέρα καὶ σύζυγον, ὅστις ἔπρεπε νὰ χρησιμεύῃ ὡς κάλλιστον ὑπόδειγμα.

Ὅσον διὰ τὴν κυρίαν Δεβέρλου, καὶ αὐτὴ ἦτο ἐξαιρετός, μῦλλον τὸν ὀλίγον ζωηρὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, τὸν ὅποτον ὤφειλεν εἰς τὴν ὄλως παρισινήν αὐτῆς ἀνατροπὴν, ἐνὶ λόγῳ ἀπετέλουν ἐξαιρετὸν ζεῦγος.

Ἡ Ἑλένη ἐφάνη εὐχαριστηθεῖσα, εἶχε παρομοίως καὶ αὐτὴ κρίνει τὸ ζεῦγος καὶ πᾶν ὅ,τι τῆς ἔλεγον, τὴν ὑποχρέου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σχέσεις, αἵτινες τῇ ἐπροξένησαν τρόπον τινὰ ἐν ἀρχῇ.

— Πᾶρα πολὺ περιορίζεσθε, ἀπεφάνθη ὁ ἱερεύς.

— Ἀναμφιβόλως, ὑπεστήριξε καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδος.

Ἡ δὲ Ἑλένη παρετήρη αὐτοῦς, μὲ τὸ ἱλαρὸν αὐτῆς μειδιδάμα, ὡς εἰ τοῖς ἔλεγον, ὅτι ἦσαν ἀρκετοὶ δι' αὐτήν, καὶ ἀπέφυγε πᾶσαν νέαν φιλίαν. Ἀλλὰ δέκα εἶχον σημανεῖ καὶ ὁ ἀββᾶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἔλαβον τοὺς πῖλους των.

Ἡ Ἰωάννα πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον ἐν τῷ δωματίῳ· ἔκυψαν μίαν στιγμὴν, ἔκλινον τὴν κεφαλὴν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, βλέποντες τὴν γαλήνην τοῦ ὕπνου αὐτῆς, ἔπειτα ἀκροποδητὴ βαδίζοντες ἀνεχώρησαν· ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ὅμως ἐταπεινώσαν τὴν φωνὴν εἰπόντες·

— Τὴν τρίτην.

Ἐλησμόνησα, ἐψιθύρισε ὁ ἀββᾶς ὅστις ἐστράφη ὀπίσω δύο βήματα· ἡ θεῖα Φαιτῆ, εἶναι ἀρρωστη, πρέπει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς.

— Θὰ ὑπάγω αὐριον, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη.

Ὁ ἀββᾶς Γιοῦβος τὴν ἐξάπεστελλεν εἰς τοὺς πτωχοὺς του, ἔκαμνον ὁμοῦ ὄλας αὐτῶν τὰς συνομιλίας χαμηλοφῶνως. Ἐπὶ τῶν υποθέσεων αὐτῶν συνοροῦντο διὰ διαδεκομένων φράσεων, καὶ οὐδέποτε ὁμίλουν παρηρησία τῶν ἄλλων.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Ἑλένη ἐξῆλθε μόνη, ἀπέφυγε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν Ἰωάνναν, ἀφοῦ παρέμεινε ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐντρομος, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐξ ἐλεήμονος ἐπισκέψεως παρά τινι γέροντι παραλυτικῷ. Ἐξῆλθε τῆς ὁδοῦ Vineuse, ἔλαβε τὴν ὁδὸν Ραῖνῶνδου καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν δίοδον τῶν ὑδάτων, ἧτις ἦτο παραδοξὸς κλίμαξ, ἀπχωρημένη μετὰ τῶν τοίχων τῶν γειτονικῶν κήπων, καὶ στενωποῦ τινος ἀποκρήμονου, ἧτις ἀφικνεῖτο μέχρι τοῦ λιθοστρώτου ἐκ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Παισῆ. Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς κατωφερείας ταύτης, εἰς μίαν οἰκίαν σεσαθρωμένην, κατῴκει ἡ θεῖα Φαιτῆ ἀνώγαίον τι, φωτιζόμενον

διὰ φεγγίτου στρογγύλου, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἄλλο εἰμὴ ἀθλία κλίνη, ξυλίνη τράπεζα καὶ μία ἐφθαρμένη ἔδρα.

— Ὡ! καλή μου κυρία, κυρία μου, ἤρχισε νὰ μεμψιμοιρή, ὅταν εἶδε νὰ εἰσέρχεται ἡ Ἑλένη.

Ἡ θεία Φαιτῆ ἔκειτο ἐξηπλωμένη, ὀλοστρόγγυλος, μεθ' ὄλην αὐτῆς τὴν ἀθλιότητα, ὡς ἐξοιδημένη, μετὰ τὸ πρόσωπον ἐμπεφυσημένον· ἀπέσυρε δὲ διὰ τῶν χειρῶν της τὸ ἐξ ἐριούχου κάλυμμα, ὅπερ τὴν ἐσκέπαζεν. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς, ὀξυδερκεῖς, φωνὴν κλαυθμηράν, ταπεινοφροσύνην θορυβώδη, τὴν ὁποίαν παρεισήγαγεν εἰς ἐκάστην στροφήν τῆς ὀμιλίας της.

— Ἀ! καλή μου κυρία, σὰς εὐχαριστῶ. . . ὦ! ἐδῶ, ἐδῶ πόσον ὑποφέρω, ὡς νὰ μοῦ διασχιζοῦν σκύλοι τὰ πλευρά. Ὡ! ἐξάπαντος ὑπάρχει θηρίον μέσα εἰς τὴν κοιλιάν μου· ἰδοὺ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος... ὡς βλέπετε, τὸ δέρμα δὲν παρουσιάζει τίποτε, λοιπὸν τὸ κακὸν εἶνε μέσα. Ὡ! ἐδῶ, ἐδῶ, δὲν παύει τώρα δύο ἡμέρας· εἰμπορῶ, Θεέ μου, νὰ κρατήσω ἀκόμη; Ὡ! καλή μου κυρία, σὰς εὐχαριστῶ! Δὲν λησμονεῖτε τοὺς πτωχοὺς, ἐκεῖ θὰ ἀνταμειφθῆτε, μάλιστα, θὰ ἀνταμειφθῆτε...

Ἡ Ἑλένη εἶχε καθῆσει. Εἶτα, παρατηρήσασα ἀγγεῖον πτισσάνης, καπνίζον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπλήρωσε φιαλίδιον, εὐρισκόμενον πλησίον, καὶ προσέφερε νὰ πῆ ἡ ἀσθενής· πλησίον δὲ τοῦ ἀγγείου ὑπῆρχε δέμα ζακχαρέως, πορτοκάλια καὶ ἄλλα τινὰ ἠδύσματα.

— Δὲν ἤλθε κανεὶς νὰ σὰς ἐπισκεφθῆ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, μάλιστα, μία μικρὰ κυρία, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε, δὲν μοῦ ἔφερον ὅ,τι μοῦ ἀναγκαίουσε. Ἄ! ἐὰν εἶχα ὀλίγον κρέας! ἡ γειτόνισσα μοῦ ἔβαλε τὸ τσουκάλι εἰς τὴν φωτιά... Ἐδῶ, ἐδῶ... με κεντᾶ δυνατὰ. Ἀληθινὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε σκύλος. Ἄ! ἂν εἶχα ὀλίγο ζουμί.

Καὶ με ὄλους τοὺς πόρους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐβασάνιζον, παρηκολούθει διὰ τῶν διαπεραστικῶν αὐτῆς βλεμμάτων τὴν Ἑλένην, καταγινομένην εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ τὰ θυλάκια τοῦ ἐνδύματος της. Ὅτε δὲ τὴν εἶδε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτονόμισμα τῶν δέκα φράγκων, παρεπονεῖτο ἀκόμη ἐντονώτερον διὰ τοὺς πόρους, τοὺς ὁποίους κατέβαλλεν ὅπως καθῆσθαι· καίπερ ὅμως παραπονουμένη, ἔτεινε τὴν χεῖρα αὐτῆς, καὶ τὸ δεκάφραγκον ἐν ἀκαρεὶ ἐξηφανίσθη, ἐνῶ ἐπανελάμβανε:

— Θεέ μου! ὑπάρχει ἀκόμη μία κρίσις! Ὅχι, δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ κρατήσω. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ ἀποδώσῃ, καλή μου κυρία, θὰ εἶπω πρὸς αὐτὸν νὰ σὰς τὸ ἀποδώσῃ· αἰσθάνομαι σουβλιαίς, ἡ ὁποῖαις μοῦ διατρυποῦν τὸ σῶμα. Ὁ ἀββάς καλὰ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐλθεῖτε· δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀπὸ σὰς καταλληλότερος δι' αὐτά. Θὰ ἀγοράσω ὀλίγον κρέας· ἰδοὺ τώρα ἔρχεται εἰς τοὺς μικροὺς, βοηθήσατέ με· δὲν βαστῶ πλέον... δὲν βαστῶ...

Ἡθελε νὰ μεταστραφῆ.

Ἡ Ἑλένη ἀπέσπασε τὰς χειρῖδάς της καὶ ἐδράξατο αὐτῆς, ὅσῳ τὸ δυατὸν ἐλαφρότερον, καὶ τὴν ἐπανεθέσεν ἐκ νέου. Ἐνῶ δὲ ἴστατο εἰσέτι κεκλιμένη, ἡ θύρα ἠνεώχθη, καὶ τόσον ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὅταν παρετήρησε νὰ ἐμφανισθῆ ὁ ἰατρός Δεσβέρλος, ὅστε ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐπορφύρωσε τὰς παρειάς της. Ἐκαμνε λοιπὸν καὶ αὐτὸς παρομοίαις ἐπισκέψεις, περὶ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ὠμίλει.

— Ὁ κύριος ἰατρός, ὑπετραύλισεν ἡ γραῖα, καὶ οἱ δύο εἶσθε καλοὶ, εἶθε ὁ οὐρανὸς νὰ εὐλογῆσῃ καὶ τοὺς δύο.

Ὁ ἰατρός ἔχαιρέτισε σιωπηλῶς τὴν Ἑλένην.

Ἡ θεία Φαιτῆ, ἀφότου ὁ ἰατρός εἰσῆλθεν, ἔπαυσε νὰ στενάζῃ μεγαλοφώνως καὶ μόνον διετήρει ἐλαφρὸν κλαυθμηρισμὸν συριστικὸν καὶ διαρκῆ, ὡς παιδίου πάσχοντος. Ἐν ἀκαρεὶ δὲ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ ἐνάρετος κυρία καὶ ὁ ἰατρός ἐγνωρίζοντο καὶ δὲν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα της, μεταβαίνον ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὴν ἄλλην, μετὰ ὑπόκωφόν τινα πόνον, ἀποτυπούμενον εἰς τὰς χιλίας ρυτίδας τοῦ γεροντικοῦ αὐτῆς προσώπου.

Ὁ ἰατρός ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν ὀλίγας ἐρωτήσεις, ἐξήτασε τὴν δεξιὰν αὐτῆς πλευράν, καὶ εἶτα, στραφεὶς πρὸς τὴν Ἑλένην, ἐρχομένην νὰ καθίσῃ ἐκ νέου:

— Πάσχει κωλικοὺς τοῦ ἥπατος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀναλάβῃ.

Καὶ διασχίσας φύλλον ἐκ τοῦ σημειοματαρίου του ἔγραψεν ὀλίγας γραμμάς, καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὴν θείαν Φαιτῆν, δούς συγχρόνως καὶ τὴν παραγγελίαν, ὅπως στείλῃ τὴν συνταγὴν εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς ὁδοῦ Ποασῆ, καὶ λαμβάνει ἀνὰ ἓν κοχλιάριον κατὰ δίωρον ἐκ τοῦ δοθησομένου αὐτῆ φαρμάκου.

Καὶ πάλιν ἤρχισε τὰς συνήθεις εὐχαριστίας της.

Ἡ Ἑλένη παρέμενε καθημένη· ὁ ἰατρός ἐφαίνετο ἀναμένων ἐπὶ τινα καιρὸν, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ των συνητηθήσαν. Μετ' ὀλίγον ἀπεχαιρέτισεν ὁ ἰατρός καὶ ἀπῆλθε. Δὲν θὰ εἶχε δὲ κατέλθει τὴν μίαν ὄροφν, ὅποτε ἡ θεία Φαιτῆ ἤρχισε τοὺς προτέρους γογγυσμούς της.

— Ὡ! τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ ἰατρός! πόσον τὰ φάρμακα του με ὠφελοῦσι· κατ' ἀρχὰς οἱ πόνοι ἦσαν ἀφόρητοι, καὶ τώρα βαθμηδὸν ἤρχισαν νὰ ἐκλείπουν, ὡς νὰ ἀφαιρῆται κάτι τι ἀπὸ τὸ σῶμά μου. Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ἐγνωρίσατε ἐδῶ ἓνα ἰατρὸν ἀξιόλογον, ἴσως νὰ σὰς ἦτο γνωστὸς καὶ πρότερον! Θεέ μου! πόσον διψῶ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἀληθῆς φωτιά μοῦ καίει τὸ σῶμα! Θὰ ἦνε ἔγγαμος; δὲν εἶναι ἀληθές; πόσον τοῦ ἀξίζει νὰ ἔχη καλὴν σύζυγον καὶ ὠρατὰ τέκνα! Τέλος εἶναι θεῖον νὰ βλέπῃ τις πόσον οἱ καλοὶ ἀνθρώποι γνωρίζονται ἀμοιβαίως.

Ἡ Ἑλένη ἠγέρθη καὶ τῆς προσέφερε νὰ πῆ.

— Χαῖρε, θεία Φαιτῆ, πιστεύω καὶ αὐριον νὰ σὲ ἐπανιδῶ.

— Εὐχαριστῶ, πόσον ἀγαθὴ εἶσαι! ἐὰν εἶχα ὀλίγον πανί· τὸ ὑποκάμισό μου ἔγεινε κουρέλι· νά, κοιμοῦμαι εἰς τὰς ἀκαθαρσίας, τί νὰ γείνη; ὁ πανάγαθος Θεὸς ἄς τὸ ἀνταποδώσῃ.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἡ Ἑλένη ἀφίκετο, ὁ ἰατρός Δεσβέρλος εὐρίσκετο παρὰ τῆς θείας Φαιτῆ· καθήμενος δὲ εἰσέτι ἔγραφε συνταγὴν, ἐνῶ ἡ γραῖα ἐξηκολούθει νὰ φωνασκῆ μετὰ τὸν συνήθη κλαυθμηρισμὸν τῆς φωνῆς της.

— Τώρα, κυρία μου, φαίνεται ὡς μολύβι, βέβαια, βέβαια μολύβι ὑπάρχει εἰς τὸ πλευρόν μου ἐδῶ· βαρύνει σὰν ἑκατὸν λίτρας, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κινηθῶ.

Καὶ ὅταν παρετήρησε τὴν Ἑλένην εἰσελθοῦσαν, δὲν ἔσταμάτησε πλέον.

— Ἄ! ἡ καλὴ κυρία!... καλὰ τὸ ἔλεγα εἰς τὸν ἀγαπητὸν κύριον, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐὰν ὁ κόσμος ἐχαλοῦσε· ἀληθινὴ ἀγία! ἓνας περιπλέον ἀγγελὸς τοῦ παραδείσου, καὶ ὠραία! τόσον ὠραία, ὅστε πρέπει νὰ γονατίζουν εἰς τὸν δρόμον ἔμπροστά της, ὡς ἂν πρόκειται νὰ περάσῃ... Καλημέρα! σήμερον δὲν εἶμαι καλλίτερα, ὅτι κάτι τι με πλάκωνει, ὡς νὰ ἦτο μολύβι. Μάλιστα, ὠμίλησα εἰς τὸν ἰατρὸν διὰ τὰς ἀγαθοεργίας σας, πρέπει νὰ ἦνε κανεὶς πολὺ μοχθηρὸς, διὰ νὰ μὴ σὰς ἀγαπήσῃ, πολὺ μοχθηρὸς.

Ἐνῶ δὲ αὐτὴ ἐξέφερε τὰς φράσεις αὐτάς, στρέφουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ὁ ἰατρός ἐμειδίασε πρὸς τὴν Ἑλένην, ἥτις λίαν ἠνοχλεῖτο ἐκ τῆς φλυαρίας τῆς θείας Φαιτῆς.

— Ἰδοὺ, ἐψιθύρισε, σὰς ἔφερα ὀλίγον πανί.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ πληρώσῃ, καθὼς καὶ εἰς τὸν κύριον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀληθῆς εὐεργέτης τῶν πτωχῶν, περισσώτερον παντὸς συναδέλφου του· δὲν γνωρίζετε πόσον φροντίζει δι' ἐμέ· πρὸ τεσσάρων μηνῶν μοὶ παρέχει δωρεὰν φάρμακα, ζωμὸν καὶ κρασί· εἶνε πολὺ σπάνιον νὰ εὕρῃ κανεὶς πλουσίους τοιοῦτους, ἓνα περιπλέον ἀγγελοῦ τοῦ παραδείσου. Ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὑπάρχει ἀληθῆς κατοικία ἀγγέλων.

Καὶ ὁ ἰατρός ἐφαίνετο περιφροντῆς, ἠγέρθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προσφέρῃ τὸ καθίσμα του πρὸς τὴν Ἑλένην,

ἀλλ' αὐτή, ἂν καὶ εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ παραμείνῃ ὀλίγον, ἠρνήθη, λέγουσα :

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶμαι πολὺ βιαστική.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ θεία Φαιτῆ ἐξηκολούθει νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπλώσασα τὴν χεῖρα, ἤρπασε καὶ ἐξηφάνισε τὸ δέμα τοῦ πανίου, εἰς τὸ βάθος τῆς κλίνης καὶ κατόπιν ἐπανελάθεν :

— ὦ! ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶσθε ζευγάρι. Λέγω αὐτὸ χωρὶς νὰ ἔχω σκοπὸν νὰ σὰς πειράξω, ἀλλὰ μόνον διότι εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, ὅστις μόνον ἐγνώρισε τὸν ἕναν, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐγνώρισε καὶ τὸν ἄλλον· οἱ ἔξοχοι ἀνθρώποι γνωρίζονται. . . Θεέμου! δὸς μου τὴν δύναμιν νὰ μετακινήθω—μάλιστα, μάλιστα, γνωρίζονται.

— Ὑγίαινε, θεία Φαιτῆ, εἶπεν ἡ Ἐλένη παραχωροῦσα τὴν θέσιν τῆς εἰς τὸν ἰατρὸν, αὔριον δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἶδω.

Καὶ μὲλα ταῦτα ἐπανῆλθε, καὶ τὴν ἐπομένῃν ἡ γραῖα ἔκοιματο· ὡς δὲ ἀφυπνίσθη καὶ ἐγνώρισεν αὐτὴν καθημένην ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐφώνησεν :

— Ἦλθεν, ἀλήθεια δὲν εἰξεύρω τί μοῦ ἔδωσαν νὰ πάρω· αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ξυλιασμένη καὶ ἀκάμπτως ὡς ραβδί. Ἄ! ὠμίλησάμεν διὰ σὰς, μὲ ἡρώτα περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐὰν ὁ χαρακτήρ σὰς εἶναι πάντοτε σκυθρωπός, καὶ ἐὰν ἄλλοτε ἦτο διάφορος, εἶναι τὸσον εὐγενὴς κύριος.

Ἐταπεινώσε τὴν φωνήν, καὶ ἐφαίνετο νὰ προσδοκᾷ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἐλένης τὴν ἐκ τῶν λόγων τῆς προκαλουμένην ἐντύπωσιν· μὲ ἦθος ῥάθυμον καὶ ἀγωνιδῶδες, ὡς εἶναι συνήθως τῶν πτωχῶν, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονται νὰ παρῆξωσιν ἐκδοῦλευσίν τινα.

Ἀναμφιβόλως θὰ ἐφαντάσθη, ὅτι παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ὠραίας κυρίας γραμμὰς τινὰς δυσαρεσκείας, διότι ἡ ὀγκώδης καὶ οἰδαλέα αὐτῆς φυσιογνωμία, πρὸ μικροῦ ζωηρὰ καὶ φλογώδης, διὰ μιᾶς κατέπεσεν, ἐπανελάθει δὲ τραυλίζουσα :

— Πάντοτε κοιμῶμαι, ἴσως εἶμαι δηλητηριασμένη, μία γυνὴ, κατὰ τὴν ὁδὸν Εὐαγγελισμοῦ, ἐγένετο θῆμα τῆς ἀπροσεξίας ἐνὸς φαρμακοποιοῦ.

Ἡ Ἐλένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρέμεινε σχεδὸν ἡμίσειαν ὥραν παρὰ τῆ θείας Φαιτῆ ἀκροαζομένη αὐτῆς νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς Νορμανδίας, τόπου τῆς γεννήσεώς της, ἔνθα ἔπινε τὸσον ὠραῖον γάλα.

Μετὰ βραχείαν δὲ σιωπὴν :

— Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἐγνώρισάτε τὸν ἰατρὸν ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ Ἐλένη.

Ἡ γηραιὰ γυνὴ ἐφάνη ἐπιμηκυνθεῖσα ἐπὶ τῆς ῥαχέως τῆς, ἀνύψωσε κατὰ τὸ ἤμισυ τὰ βλέφαρα, καὶ εἶτα ἐπανελάθειν :

— Ἄ! μάλιστα, παραδείγματος χάριν, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης, ὁ πατήρ του μὲ ἐθεράπευε πρὸ τοῦ 48 καὶ ὁ υἱὸς του τὸν ἀκολουθοῦσε.

— Μὲ ἐπληροφόρησαν, ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο ἅγιος ἀνθρώπος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ὀλίγον μέτριος· ὁ υἱός, καθὼς βλέπετε, ὑπερβαίνει τὸν πατέρα, ὅταν σὰς ἐγγίξει τὸ χεῖρ νομίζετε ὅτι πρᾶντε βελούδον.

Ἡ σιγὴ καὶ πάλιν ἐπανελήθη.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ ἐκτελῆτε κατὰ γράμμα τὰς παραγγελίας του, ἐπανελάθειν ἡ Ἐλένη, εἶναι πολυμαθέστατος, καὶ μοῦ ἔσωσεν ὡς ἐκ θαύματος τὴν κόρην μου.

— Βεβαιότατα, ἀνέκραξεν ἡ θεία Φαιτῆ, ἥτις ἤρχισε νὰ ἐμψυχούται· πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς εἰς αὐτὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην· μήπως δὲν ἔχει ἀναστήσει ἕνα μικρὸ παιδί, τὸ ὅποσον σχεδὸν ἠτοιμάζοντο νὰ θάψουν ; δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἐναντιωθῆτε, ἂν σὰς εἴπω, ὅτι δὲν ἔχει τὸν ὁμοίον του πόσον εἶμαι τυχηρὰ ποῦ ἔπεσα εἰς τὰ χέρια τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο δοξάζω τὸν

Θεόν· καθ' ἑκάστην δὲν λησμονῶ ὑμᾶς, οὔτε ἐκείνον, εἶσθε ἠνωμένοι εἰς τὰς προσευχὰς μου... εἶθε ὁ πανάγαθος νὰ σὰς διαφυλάττῃ καὶ νὰ σὰς πηγαίνει κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας· εἶθε νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς θησαυροὺς σας καὶ νὰ σὰς διαφυλάττῃ τόπον εἰς τὸν παράδεισον.

Εἶχεν ἀνεγερθῆ καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἠνωμένων, ἐφαίνετο ὅτι ἐπεκαλεῖτο τὸν Ὑψιστον μετὰ τόνου ἰδιαζούσης θερμότητος. Ἡ Ἐλένη τὴν ἔβλεπε νὰ πράττῃ ταῦτα καὶ ἐμειδία· ἡ φλύαρος ταπεινοφροσύνη τῆς ἐχρησίμευσεν ὡς ναρκαωτικόν, καὶ τῆς ἐπέφερον ὕπνον νήδυμον, ὅταν δὲ ἡ Ἐλένη ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ, τῆς ὑπεσχέθη ἕνα σκούφον καὶ φόρεμα, τὰ ὅποια ἤθελον τῆς χρησιμεύσῃ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν.

Ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα ἡ Ἐλένη ἐνησχολεῖτο περὶ τῆς θείας Φαιτῆς· ἡ δὲ ἐπίσκεψις, τὴν ὁποίαν ἔλαμνεν πρὸς αὐτὴν ἕκαστον ἀπόγευμα, ἀπετέλει μέρος τῶν συνηθειῶν τῆς· κυρίως ὁμοῦς ἔτιμα διὰ μοναδικῆς πρατιμῆσεως τὸ πέρασμα τῶν ὑδάτων· ὁ δρομίσκος αὐτός, ἀπόκρημνος, τὴν ἔτερπε διὰ τὴν δροσερότητα καὶ σιωπὴν του, διὰ τὸ λιθόστρωτον αὐτοῦ, τὸ ὅποσον κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας ἔλουε καὶ χεῖμαρρος ῥέων ἐκ τῶν ὑψωμάτων.

Ὅσακις ἀφικνεῖτο ἐκεῖ, ἠσθάνετο ὑψηλὸν τι καὶ παράδοξον αἰσθημα, παρατηροῦσα νὰ καταδύεται ἀποτόμως ἡ κατωφέρεια τοῦ δρομίσκου, ὅστις συχνότερον ἦτο ἔρημος καὶ γνωστὸς μόνον εἰς κατοίκους τινὰς τῶν γειτονικῶν ὁδῶν· εἶτα εἰσῆρχετο δι' ἐνὸς θόλου ἀπὸ τὴν οἰκίαν, τὴν προσεγγίζουσαν τὴν ὁδὸν Ραϊνόδου, καὶ κατέβαινε μικροῖς βήμασι, τὰς ἐπτά ὁροφὰς μὲ τὰς πλατείας αὐτῶν βαθμίδας, τὸ μῆκος τῶν ὁπίων κατελάμβανεν ἡ κοίτη χαλικώδους ρύακος κατὰ τὸ ἤμισυ τοῦ στενοῦ διαύλου.

Ἐὰ τεῖχῃ τῶν κήπων, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καθίσταντο ὀγκωδέστερα, κατεχόμενα ὑπὸ λευκοφαίου πόας· δένδρα μετὰ δροσερῶν φυλλωμάτων, ἐξέτεινον τοὺς κλάδους των· εἰς κισσὸς ἔρριπτεν ἐκεῖ τὸν ἱματισμὸν τοῦ πυκνοῦ αὐτοῦ μανδύου, καὶ πάντα ταῦτα τὰ χλοάσματα, τὰ ὅποια δὲν ἄφινον ἐλευθέρως εἰμὴ γωνίαις τινὰς τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἀπεκαθίστων τὴν ἡμέραν χλοεράν, γλυκυτάτην καὶ μυστηριώδη.

Κατὰ τὴν διάβασιν ἐσταμάτα, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοὴν τῆς, παρατηροῦσα πάντοτε τὸν φανόν, ὅστις ἐκρέματο ἐκεῖ· ἦκουε γέλωτας ὀπισθεν τῶν θυρῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἔτυχε ποτε νὰ ἴδῃ ἠνεφγμένας.

Ἐνίοτε γραῖα τις ἀνήρχετο, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δρυφράκτου, μελανοῦ καὶ στίλβοντος, ἐφηρμοσμένου ἐπὶ τοῦ δεξιῦ τεγίσματος.

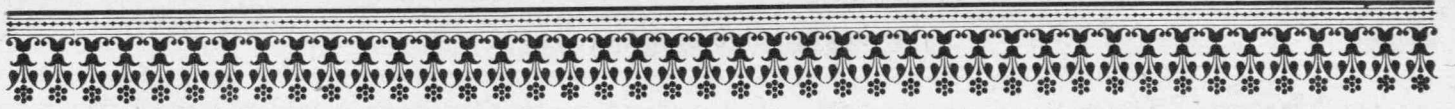
Κυρία τις ἐπερείδετο τοῦ ἀλεξιβροχίου αὐτῆς ὡς ἐπὶ ράβδου· πλῆθος ἀγυιοπαίδων κατήρχετο, μὲ ἰσχυρὸν κτύπον τῶν ποδῶν των· ἀλλὰ συνηθέστερον διέμενε μόνῃ· καὶ ἡ κλίμαξ αὐτή, σύσκιος καὶ περιποιημένη, ἦτο τι ὠραῖον, προσομοία πρὸς ἀτραπὸν ἐσκαλισμένην εἰς τὸ δάσος· ὅταν ἀφικνεῖτο πρὸς τὰ κάτω, ἀνήγειρε τὰ ὄμματα, καὶ ἡ θεὰ τῆς κατωφέρειας ταύτης, τὸσον ἀποτόμου, ἔνθα κατήρχετο ριψοκινδυνούουσα, τῆς ἐπροξένει μεγάλον τρόμον.

Παρὰ τῆ θείας Φαιτῆ εἰσῆρχετο εὐχαρὶς καὶ γαληνιαία. Ἡ τρώγλη ἐκείνη τῆς ἀθλιότητος καὶ ἀηδίας δὲν τὴν ἠνόχλει πλέον, ἐφέρετο ἐκεῖ ὡς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, ἀνοίγουσα τὸν στοργγύλον φεγγίτην, ὅπως ἀνανεωθῇ ὁ ἀήρ, καὶ μεταθέτουσα τὴν τράπεζαν, ὁσαῖς τὴν παρηνώχλει.

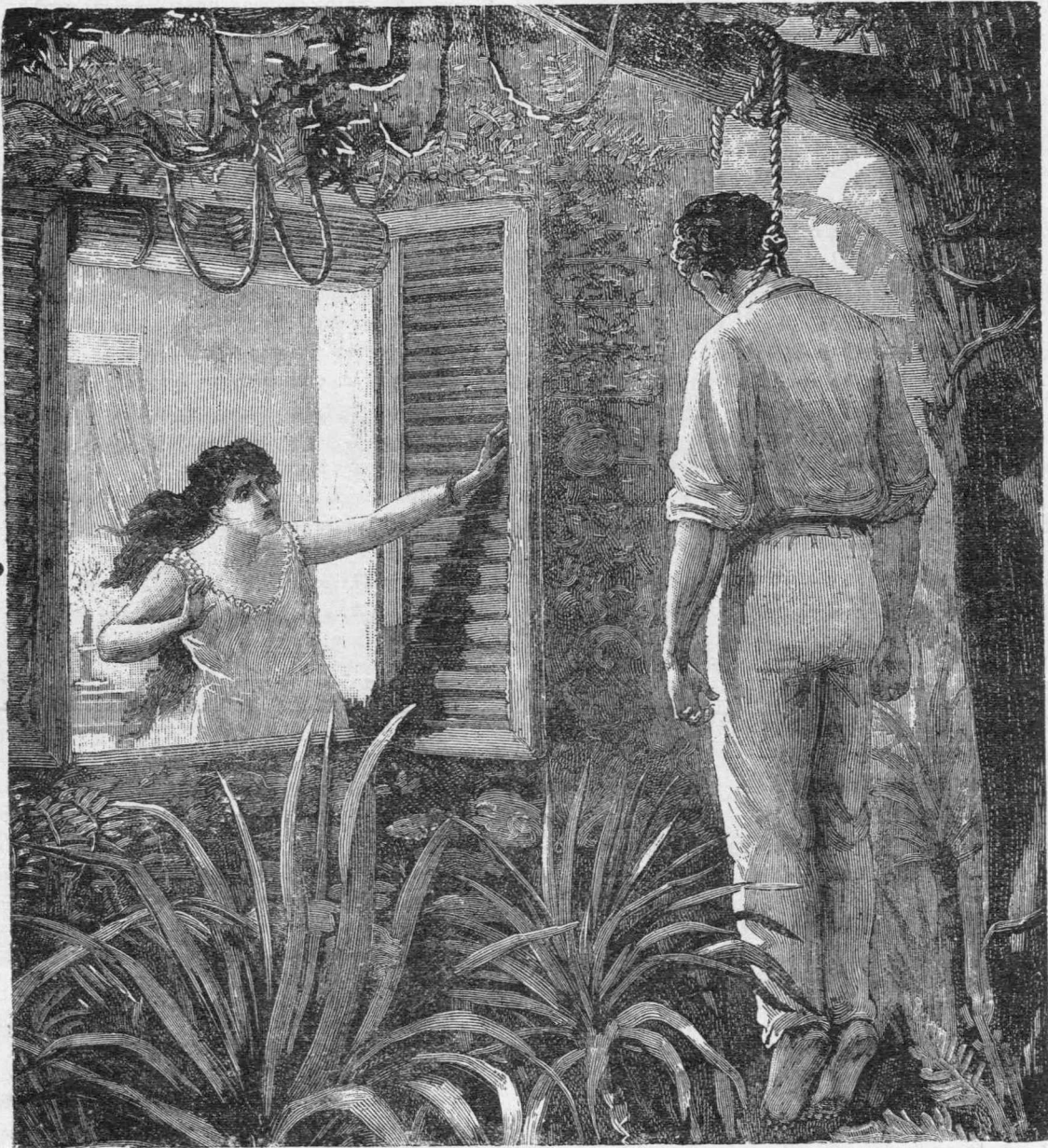
Ἡ γυμνότης τοῦ ἀνωγέου τούτου, οἱ κεκονιαμένοι τοίχοι ἐξ ἀσβέστου καὶ τὰ χωλὰ ἐπιπλα, τὴν ἐπανεφέρον εἰς ἀπλοϊκὴν τινα ὑπαρξιν, τὴν ὁποίαν εἶχε ποτε ὄνειροπολήσει ἐν τῇ νεότητί της.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἰατροῦ.

A. MATTHEY
Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Διέκρινεν ἐπὶ τοῦ κλάδου τὸ σῶμα τοῦ Μοραλὲς αἰωρούμενον. (Σελὶς 296).

Ἡ Βάλδα ἀνεμνήσθη πάντα ταῦτα, ἀναβαίνουσα παρὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

— Τὰ πάντα θὰ μάθω παρὰ τῆς Ἀγγελίνας, ἐσκέπτετο· ἂν ἡ Λουκία μ' ἀφῆκεν ἤδη νὰ ἴδω πῶς τὸ μυστικόν της, θὰ ἀναγνώσω ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀγγελίνας.

Ἡ Βρασιλιανὴ ἠπατάτο· εὔρισκεν ἄλλως τὸ παιδίον μᾶλλον ἀνεξιχνίαστον ἢ τὴν νεάνίδα.

Ἡ Ἀγγελίνα, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἔπρεπε, ὡς γνωστόν, νὰ ἐξέλθῃ ἐφ' ἀμαξίης μετὰ τῆς Λουκίας· ἡ Βάλδα ἤρθετο νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν καλλωπισμὸν της.

— Σὲ ἀνέχομαι σήμερον μὲ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ φόρεμα, τῆ εἶπεν, ἀλλά, γνωρίζεις, τὴν προεσχῆ Πέμπτην,

τὴν ἡμέραν τῆς ἐσπερίδος, ἐννοῶ νὰ τ' ἀφήσῃς αὐτὰ καὶ νὰ γίνῃς πολὺ, πολὺ ὠραία.

— Θὰ γείνω ἐξαισία... διὰ σέ, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα.

— Ὡ! δι' ἐμὲ καὶ διὰ πάντας — διὰ πάντας τοὺς φίλους ἡμῶν — ἀρχαίους καὶ νεωτέρους.

Καὶ τότε ἤρξατο ὁ διάλογος οὗτος, εἰς βραχείας φράσεις, ἀναμειγμένας μετὰ λεπτῶν λεπτομερειῶν τοῦ καλλωπισμοῦ, ἀλλ' εἰς αἷς ἢ φωνή, ὁ τόνος, ἡ ἔκφρασις ἐφύλαττον ἀταράχως τὴν αὐτὴν συνήθη ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, τοσοῦτον παρὰ τῷ παιδί, ὅσον καὶ παρὰ τῇ γυναικί.

— Ἀληθῶς, Ἀγγελίνα, θὰ ἴδῃς εἰς τὴν ἐσπερίδα κάποιον... τὸν ὅποιον πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Ποῖον;

— Τὸν διδάκτορα Ροβέρτον.
 — Ἄ! εἶδες ἄλλοτε μέχρι τοῦδε τὸν διδάκτορα Ροβέρτον... εἰς τοῦ κ. Δ'Αρνώλδου;
 — Ναί, τὸν εἶδον.
 — Ἡξεύρεις, τὸν φίλον αὐτὸν τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγευματίσεν σήμερον τὸ πρῶτ' ἐδῶ; Αὐτὸς ἦτο.
 — Ἄ! αὐτὸς ἦτο!
 — Ἐπήγαινε συχνά, ὑποθέτω, εἰς τοῦ κ. Δ'Αρνώλδου;
 — Ἄρκετὰ συχνά.
 — Τί ἀνθρωπος εἶνε; Φαίνεται ὅτι ἔχει πολὺ πνεῦμα.
 Ὁμίλησές ποτε μετ' αὐτοῦ;
 — Σπανίως· εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐγὼ εἶμαι μικρὸν κοράσιον.
 — Ναί· συνωμίλει, φυσικά, περισσότερον μετὰ τῆς Λουκίας.
 — Φυσικά.
 — Ἄλλὰ τέλος τὸν ἤκουσες νὰ συνομιλῇ ἔπρεπε νὰ ἦσαι σχεδὸν πάντοτε μετὰ τῆς Λουκίας;
 — Ὁ! ἤμην ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς κυρίας Δ'Αρνώλδου.
 — Ἄλλως τε, ἀπὸ τριῶν μόλις μηνῶν πηγαίνεις εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δ'Αρνώλδου· εἶνε πιθανόν ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος νὰ ἐπήγαινε πρὸ πολλοῦ ἤδη. Ἡ Λουκία ἀναμφιβόλως τὸν ἐγνώριζε προτιήτερα σου.
 — Πᾶ! εἶνε ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ φίλος τῆς οἰκογενείας.
 Ἡ Βάλδα δὲν ἐτόλμησε νὰ ὠθήσῃ περαιτέρω τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς.
 — Ἐπειτα, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ἡ Ἀγγελίνα εἶναι παιδίον, δὲν προσέχει εἰς ὅ,τι θὰ μὲ ἐνδιέφερε νὰ μάθω.
 Πράγμα παράδοξον, ἡ Ἀγγελίνα εἶδε πλείοτερον φῶς εἰς τὰ ζητήματα τῆς Βάλδας.
 — Διὰ τί μὲ ἠρώτα οὕτω; διηρώτα ἑαυτήν.
 Ἡ Βάλδα ἔλεγε κατ' ἴδιαν ὅτι μετὰ πάντα ταῦτα ἐγνώριζεν ἄρκετά.
 Ἦτο προφανές ὅτι ἡ Λουκία ἐγνώριζε τὸν διδάκτορα Ροβέρτον ἀπὸ πλεόν τοῦ ἔτους· καὶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς οὐδενὶ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ.
 Καὶ ἡ Βάλδα ἐπανέλαβεν μετὰ πεποιθήσεως:
 — Πρέπει νὰ ἀγαπῶνται! ἀγαπῶνται!

Ε'

Ἡ μικρὰ ἐξ ἀπορρήτων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἡ Λουκία καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἐποχοῦμεναι μετέβαινον εἰς τὸ Δάσος διὰ περίπατον· ὁ Γερμανός, ὁ γέρον ὑπηρέτης, ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου.
 Ἡ Λουκία ἦτο γελόεσσα καὶ εὐθυμῆς· ἡ Ἀγγελίνα μελαγχολικὴ καὶ μάλιστα ὀλίγον λυπημένη.
 — Τί ἔχεις; τῆ εἶπεν ἡ Λουκία. Ὑποφέρεις ἀκόμη;
 — Ὅχι πολὺ· τὸ πρῶτ' μάλιστα ἤμην τόσο καλὰ, ὥστε θὰ ἠδυνάμην νὰ καταβῶ εἰς τὸ γεῦμα.
 Μετ' ὀλίγον ἐπανάλαβε:
 — Φαίνεται ὅτι ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὸ γεῦμα.
 — Ναί, εἶνε φίλος τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ὁ Λουκιανὸς τὸν προσεκάλεσεν.
 — Δέν μοι τὸ εἶπες τὸ πρῶτ', ὅτε ἦλθες εἰς τὸ δωμάτιόν μου.
 — Ναί, ἀληθῶς, δὲν τὸ ἐνεθυμήθην. . . — Τί ὥρατος καιρὸς! προσέθηκε πάραυτα ἡ Λουκία· τί λαμπρὸς ἥλιος!
 — Ὡς ἐξαστράπτει τὸ πρόσωπόν σου, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα μετὰ πικρῆς τινος ἐκφράσεως, λίαν ἀσυνήθους αὐτῆ, εἶσαι ὅλη χαρὰ, σήμερον!
 — Καὶ σὺ ὅλη λύπη, μὲ φαίνεται. Διὰ τί εἶσαι λυπημένη;

— Διότι δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, Λουκία.
 — Ὁ! μικρὰ ἀχάριστος! . . .
 — Τότε εἶπέ μοι, — διὰ τί σὺ εἶσαι τόσον περίχαρής;
 — Διὰ τί; Ἄλλὰ διότι συλλογίζομαι ὅτι ὁ προσφιλέτης μοι ἀδελφὸς Λουκιανὸς ἐπανῆλθε· διότι εἶνε ὥρατος καιρὸς· διότι εἶνε ἀνοιξίς· διότι εἶμαι μετὰ σοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, καὶ ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ.
 — Ὁ! βέβαια, σὲ ἀγαπῶ! εἶπε μετὰ παθητικοῦ τόνου ἡ Ἀγγελίνα. — Ἄλλὰ σὺ, εἶπέ μοι, Λουκία, ἐκτὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἐμοῦ, δὲν ἀγαπᾷς κανένα ἄλλον;
 — Καὶ ποῖον λοιπὸν θέλεις νὰ ἀγαπῶ;
 — Ἐ! . . . ἀλλὰ . . . τὸν διδάκτορα Ροβέρτον, ἐπὶ παραδείγματι.
 — Τρελλῆ εἶσαι; διὰ τί νὰ τὸν ἀγαπῶ;
 — Τὸν ἔβλεπες εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας σου· συνωμίλεις μετ' αὐτοῦ· ὅτε μετέβαινες ἐκεῖ, ἤρχετο ὡσαύτως . . . Ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾷ.
 Ἡ Λουκία ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν τελευταίαν φράσιν.
 — Ἄλλὰ καὶ σὺ ἐπίσης, εἶπε γελῶσα, τὸν ἔβλεπες, ἥσο ἐκεῖ ὅτε ἤρχετο. Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς;
 — Ὁ! δὲν λογαριάζω τὸν ἑαυτὸν μου ἐγὼ! — Καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν;
 — Σὲ εἶπον ὅτι εἶσαι τρελλῆ.
 Ἡ Ἀγγελίνα ἐσιώπησεν ἀποτόμως, ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Λουκίαν, ἔπειτα, φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τὸ μέτωπον, ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ὅτινες ὕψουν καὶ ἐτάρασσον τὸ εὐθρυπτον σῶμά της.
 Ἡ Λουκία ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἐκπληττομένη πρὸ τοιαύτης ἐκφράσεως λύπης, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ.
 — Ἀγγελίνα! ἀγαπητῆ μου μικροῦλα! τί ἔχεις; τῆ εἶπεν.
 — Ἄφες με, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀγγελίνα, εἶνε κακόν! πολὺ κακόν!
 — Τί εἶνε κακόν; ἐπανελάβεν ἡ Λουκία, ἐτοιμὴ νὰ κλαύσῃ ἐπίσης.
 — Ἄ! Λουκία, σὺ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπίστευον καθ' ὀλοκληρίαν, σὺ, διὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἔδιδον μετὰ χαρᾶς τὴν ζωὴν μου, κρύπτεσαι ἀπὸ ἐμέ! Ὁ! Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου! τὸ αἰσθάνομαι ἐν τοσοῦτῳ, εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἀγαπήσω, νὰ ἀγαπῶ μετ' αὐταπαρνήσεως, νὰ ἀγαπῶ μέχρι θανάτου! καὶ δύνανται νὰ μοι κρύπτωσι μυστικόν.
 — Ἄλλὰ, ἀγαπητῆ μου Ἀγγελίνα, ἡσύχασον.
 Ἡ Ἀγγελίνα ἠνωρθώθη, ἤρπασεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς Λουκίας, καὶ τῆ εἶπε:
 — Ἴδέ με! Ἐνόμισες ὅτι εἶμαι ὀλοτελῶς ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ ἐννοήσω, ἀνίκανος νὰ σιωπήσω;
 Ἡ Λουκία ἦτο βαθῶς συγκεκινημένη ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ τούτου, τόσον παραδόξου παρὰ τῆ δεκατετραετῆ ταύτη καρρασίδι, ἐν ἧ αἴφνης ἐξηγέρθη πάθος σφοδρόν, ὑπέρτερον τῆς ἡλικίας αὐτῆς.
 — Εἶχον ἄδικον, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, τὴν παρεγνώρισα. Ἐκλαμβάνουσα αὐτὴν ὡς μικρὸν κοράσιον, προσέβαλον τὴν ἀσθενικὴν εὐαισθησίαν της. Καὶ ἐμάντευσε τὰ πάντα.
 Ἐπανελάβε δὲ ὑψηλοφώνως:
 — Συγχώρησόν με, Ἀγγελίνα· δὲν εἶνε διόλου δυσπιστία . . . ἀλλ' ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰς οὐδένα λέγομεν εὐκόλως καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν ἀκόμη· πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται οὔτε εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μας.
 — Τόσον τὸ καλλίτερον! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ἔχουσα ἐκ τοῦ πυρετοῦ τοὺς ὀφθαλμούς φλέγοντας, τόσον τὸ καλλίτερον, ἂν ἦμαι ἡ πρώτη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνοίγεις τὴν καρδίαν σου! Καὶ δὲν θὰ λυπηθῆς, οὔτε θὰ μετανοήσης, μετὶ ἡσυχίας! Δὲν γνωρίζεις πόσον εἶνε κακόν νὰ αἰσθάνηται τις τὴν ψυχὴν του πλήρη τρυφερότητος καὶ ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεως, καὶ νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ ὄν ἐκεῖνο,

τὸ ὅποιον ἀπολαύει τὴς μερίμνης καὶ αὐταπαρνήσεως, σὲ θεωρεῖ ὡς παιδίον, κρύπτεται ἀπὸ σέ, καὶ ἀνταμειβεῖ τὴν τὴν σου στοργὴν διὰ περιφρονήσεως!

— Δὲν θὰ συμβῆ πλεον αὐτὸ μεταξύ μας, Ἀγγελίνα, σοὶ τὸ ὄμνυω.

— Ἀ! εὐχαριστῶ!

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα κατεκάλυφεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ θωπειῶν. Ἐπειτα μετὰ πυρετώδους ἐνθουσιασμοῦ:

— Οὕτω λοιπόν, τῆ εἶπε, τὸν ἀγαπᾷς!... Τὸν ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπᾷ! ὦ! τὸ ἐγνώριζον. Τὸ ἐγνώριζον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδον τὸν ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου.

— Ἀληθῶς! Καὶ δὲν ἔδειξας τίποτε;

— Βλέπεις λοιπόν ὅτι δύναμαι νὰ κρατήσω καὶ φυλάξω μυστικόν. Ναί, ἐγνώριζον ὅτι ἀγαπᾶσθε. Διὰ τοῦτο πολλὰκις σὰς ἄφινον μόνους, προφασίζομένη ὅτι θὰ καταβῶ εἰς τὸν κήπον, ὅτε ἤσθε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐπίστευες ὅτι κατέβαινον διὰ τὰ ἄνθη. Καὶ σύ, δὲν ἀνησυχεῖς σχεδὸν διὰ τὴν ἀπουσίαν μου, καὶ ὅτε ἐπήγαινον, δὲν προσεῖχες, δὲν ἐσκέπτεσο διόλου δι' ἐμέ, δι' ἐμέ, ἡ ὁποία διὰ σὲ μόνην ἐσκεπτόμην πάντοτε!

— Ἀγαπητῆ μου μικρᾷ Ἀγγελίνα!... Πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὠρίσθην νὰ μὴ δύναμαι νὰ σὲ ἀγαπήσω πλειότερον καὶ τώρα...

— Ναί, σύνελθε εἰς σεαυτὴν, μὲ ἡγάπας ὀλίγον ὡς μεγάλην πλαγγόνα καὶ τώρα βλέπεις μικρὰν γυναῖκα, καὶ ἐμέ, καὶ δύνασαι νὰ μὲ ἀγαπήσης ὡς ἴσθη σου, ὡς ἀδελφὴν.

— Ναί, ὡς ἀδελφὴν.

— Καὶ θὰ μοὶ λέγῃς τὰ πάντα εἰς τὸ ἐξῆς;

— Τὰ πάντα.

— Ἐννοεῖς; τώρα θὰ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ, τὸ διπλοῦν αὐτὸ μυστήριον, τὸ διπλοῦν αὐτὸ ψεῦδος μὲ ἐβάρυνε πολὺ. Θὰ σκέπτεσαι μεγαλοφῶνως πρὸ ἐμοῦ, καὶ θὰ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ. Θὰ ἴδῃς πόσον καλὸν εἶνε αὐτό. Ἴδου ἰδέ με, ἰδέ με εὐτυχῆ, ἐπίσης εὐτυχῆ ὡς σέ!

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα, προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς τῆς Λουκίας, ἔσφιγγε τὰς χεῖρας αὐτῆς διὰ τῶν πυρεσσουσῶν ἰδίων, μὲ τὸ πρόσωπον ἀκτινοβόλον ὑπὸ σφοδρᾶς χαρᾶς, χαρᾶς μοναδικῆς.

ΣΤ'

Τὰ μυστικά.

Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ ἐμφύχωσις τῆς Ἀγγελίνας ἀπέβη μετ' ὀλίγον ἀνησυχαστικὴ, καὶ ἡ Λουκία, συντέμνουσα τὸν περίπατον, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον.

Ἡ Ἀγγελίνα εἶχε τὸν πυρετὸν καὶ ὀμίλει ὡς ἐν ρεμβασμῷ μετὰ ταραχῆς καὶ ἀνευ συναισθήσεως.

— Ἄν προέδιδε, χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ, τὸ μυστικόν μου; ἔλεγε κατ' ἰδίαν ἡ Λουκία.

Ὅτε ἐπανάγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἡ Βάλδα, εἰδοποιηθεῖσα, προσέδραμε πάραυτα, καὶ ρίπτουσα ὄργιλον πρὸς τὴν Λουκίαν βλέμμα:

— Ἦτο πολὺ καλὰ ὅτε ἀνεχώρει, τῆ εἶπε, καὶ τὴν ἔφερες πυρεσσούσαν καὶ ὄλως ἐξησθενισμένην. Τί λοιπόν συνέβη; Τί τῆ εἶπες;

Ἡ Ἀγγελίνα τὴν διέκυψε ζωηρῶς:

— Ἀπατάσαι εἶχον τὸν πυρετὸν ὅταν ἐξῆλθον. Δὲν τῆ εἶπον τίποτε, διότι ἐπέμενον νὰ κάμω τὸν περίπατον αὐτὸν μετὰ τῆς Λουκίας, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καθαρὸς ἀήρ θὰ μὲ ὠφελήσῃ. Ἄλλως τε, καὶ δὲν εἶνε τίποτε, ὀλίγη ἀνάπαυσις θὰ μὲ κάμῃ νὰ συνέλθω.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, εἶπεν ἡ Λουκία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω πλησίον της μέχρις οὗ ἀποκοιμηθῇ.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἐπανάλαβεν ἡ Βάλδα ἀρκετὰ ζηρῶς, θὰ ἀρκέσω διὰ νὰ τὴν ἐπιμεληθῶ.

Ἀφῆκεν ἐν τοσοῦτῳ τὴν Λουκίαν νὰ τῆ βοηθήσῃ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἀγγελίαν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἡ Λουκία, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι τακτοποιεῖ τὸ προσκεφάλαιον τῆς Ἀγγελίνας, ἐκκλινεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῆ εἶπε χαμηλότατα:

— Ζήτησον νὰ μείνω... Ἄν ἤθελες νὰ ὀμιλήσης;

— Ἄφες τὴν Λουκίαν πλησίον μου, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα πρὸς τὴν Βάλδαν, δὲν θὰ μὲ βλάψῃ νὰ ἔχω δύο νοσοκόμους.

— Ὅχι, ὄχι, αὐτὸ θὰ σὲ κατακουράσῃ, τῆ ἀπήντησεν ἡ Βάλδα.

Καὶ ὅπως ἠδύνατο τῆ εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

— Πρόσεχε! Ἄν εἶχες παραφορὰν καὶ ἂν ὀμίλεις πρὸ αὐτῆς;

Παραδόξως ἀγωνία ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πτωχῆς κόρης.

— Ἄν εἶχον παραφορὰν; ἐπανάλαβεν ὑψηλοφῶνως χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, μετ' ἀληθοῦς τρόμου.

Καὶ εἶχε τὸ μυστικόν της νὰ φυλάξῃ;

Ἡ Βάλδα ἐπέμεινεν ἐν τῇ ἀρνήσει αὐτῆς, καὶ ἡ Λουκία ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἄλλ' ὅτε ἐνηγκαλίσθη, ἀναχωροῦσα, τὴν Ἀγγελίαν, αὐτὴ, θλίβουσα τὴν χεῖρα αὐτῆς, τῆ εἶπε χαμηλοφῶνως μετὰ βαθεῖας φωνῆς:

— Μὴ φοβεῖσαι! θὰ σιωπήσω!

Τῷ ὄντι, ὁ πυρετὸς μετὰ τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν παραφορῶν του, ἐπυρπόλησε τὸν ἐγκέφαλόν της, ἀλλ' ἡ θέλησις αὐτῆς ἠγρύπνει καὶ, μετὰ τῆς ἰσχύος, ἦν διδωσιν ἡ σταθερὰ ἰδέα καὶ εἰς τὰς ἀπλουστεράς ἐρωτήσεις τῆς Βάλδας δὲν ἠνέφξε τὰ χεῖλη νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἡ ἐπίμονος αὐτῆ σιωπὴ ἔλαβε χαρακτῆρα ἐκπληκτικόν.

Ἡ Βάλδα ἰκέτευεν αὐτὴν νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ τῆ εἶπῃ τοῦλάχιστον ἂν τὴν ἤκουεν. Ἐκείνη ἀπεκρίνετο διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ διόλου δὲν ὀμίλει.

Ἐπροσπάθει νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ὁ ἰατρός ἤλθε καὶ διέταξε ποτόν τι πραϋντικόν. Μόλις κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας κατέλαβεν αὐτὴν ὁ ὕπνος.

— Εἶσαι καλλίτερα, τὴν ἠρώτησεν ἡ Βάλδα, εἶσαι ἡσυχωτέρα; εἰπέ μοι ἕνα λόγον νὰ ἡσυχάσω.

— Εἶσαι σύ, ἦτις μοὶ ὀμιλεῖς; τῆ εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, εἶσαι σύ;

— Ἀναμφιβόλως, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ναί, ἀλλ' εἰπέ μοι ἂν ἦσαι σύ.

Τότε ἡ Βάλδα ἐπλησίασεν ἐγγύτατα αὐτῆς, καὶ πολὺ χαμηλά, καὶ τοὶ ἦσαν μόναι, καὶ τῆ εἶπε μετ' ἐκφράσεως ἀνεκφράστου στοργῆς:

— Κόρη μου!

Μειδιάμα ἐπήνηθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἀγγελίνας, καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου τῆς τρυφερότητος:

— Μητέρα!... εἶπε.

Καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ζ'

Τὸ μυστήριον τῆς Βάλδας.

Ἡ Βάλδα ἐγεννήθη ἐν Βρασιλίᾳ ἀπὸ μητρὸς μιγάδος καὶ πατρὸς Γάλλου, ἀπομεμακρυσμένου συγγενοῦς τοῦ Δὲ Σερζύ.

Δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν ἔμεινεν ὀρφανή, τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ θανατώσαντος σχεδὸν συγχρόνως τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς ταύτης.

Ὁ πατὴρ τῆς Βάλδας μετηνάστευσεν εἰς τὴν Βρασιλίαν διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν καταστραφεῖσαν περιουσίαν αὐ-

τοῦ· ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ δὲν κατευθύνονται, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ὅτε οἱ δανεισταὶ του κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον ἐπληρώθησαν, τίποτε δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Βάλδα, τὴν μόνην, ἥτις διέφυγε τὴν ἐπιδημίαν.

Πτωχή, ἄνευ προσόδων, καὶ ἄστεγος, παρελήφθη ὑπὸ τινος θείας τῆς μητρὸς της, γραίας μιγάδος περιφιλαύτου, ματαίας, ἄσώτου, παραγέμουσα προλήψεων ἀποικιακῶν καὶ ἄλλων, ἥτις ἔτρωγε τὰ κεφάλαια αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ εἰσοδήματα, μεθ' ὀλοτελοῦς περὶ τῆς ἐπαύριον ἀμεριμνίας.

Δὲν εἶχε τέκνα, διότι δὲν ἐνουμφεύθη· — τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ αὐτῇ τὰς τόσας ἄσωτειας. Ἄλλ' ὅτε ἡ Βάλδα ἐπεσεν εἰς βάρος της, ἡ νέα αὐτῆ εὐθύνη οὐδόλως ἤλλαξε παρ' αὐτῇ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν· καὶ ἐξηκολούθει περὶ ἑαυτῆς καὶ μόνης νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ σκέπτηται.

Ἡ Βάλδα λοιπὸν ἔμεινε κατὰ τύχην, ἄνευ συμβούλου, ἄνευ στηρίγματος, συναναστρεφόμενη μετὰ τοῦ τυχόντος καὶ πρὸ πάντων μετὰ τῶν μιγάδων, δούλων ἢ ἐλευθέρων, ἐξ ὧν ἔβριθεν ἡ οἰκία τῆς θείας της.

Ὡς εἶνε ἐπὶ τέλους πᾶσαι αἱ κοιναὶ καὶ ἀριστοκρατικαὶ βρασιλιαναὶ οἰκίαι.

Ἐπειδὴ ἡ ἐργασία τῶν δούλων παράγει δεκάκις ὀλιγώτερον τῆς τῶν ἐλευθέρων, ὅπου θὰ ἴσκει εἰς ἡ δύο ὑπηρεταί, λαμβάνουσι δέκα μαύρους.

Μεταξὺ τῶν μιγάδων τούτων ὑπῆρχε νέος, οὐτινος ὁ ἕτερος τῶν γονέων ἦν μαῦρος, ἡλικίας εἴκοσι περίπου ἐτῶν καὶ θαυμασίως ὄρατος, γραφικῆς καὶ συγχρόνως παθητικῆς ὄραιότητος, ἐν ἧ δισταυροῦτο ἡ ἀφρικανὴ φυσιογνωμία, ἥτις φέρει τὸν ζωτικὸν χυμὸν, τὴν ἰσχύον καὶ τὴν νεότητά, καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ, ἥτις ἔχει τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν.

Ἐπάρχουσιν αἵματα ἀνεμιμιγμένα ἐκ τοῦ Ἀντινόου καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ χρῶμα ἐλαφρῶς πρὸς τὸ μέλαν κλίνον, καὶ οἰονεὶ ὀρειχάλκινον, δὲν συντελεῖ ὀλίγον εἰς τὴν ἐξαίρετον λάμπιν τῶν λαμπρῶν τούτων καλλονῶν, ἐν αἷς, ὡς πίνακα ζωγράφου, τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχεδιάσμα ἐνούονται πρὸς παραγωγὴν ἀριστουργήματος.

Ὁ νέος οὗτος ἐκαλεῖτο Μοραλές.

Ἦτο δούλος.

Υἱὸς τοῦ πρώτου κυρίου του καὶ μαύρης εὐνοουμένης, ἀνετράφη μετὰ ἰδιαιτέρας φροντίδος, μακρὰν τῶν δουλικῶν ἐργασιῶν, καὶ ἤρξατο ἐκπαιδευόμενος. Ὁ πατήρ καὶ κύριός του εἶχεν ἀναμφιβόλως σκοπὸν νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν ἡμέραν τινά. Ἀπρὸςδόκητος θάνατος ἐκώλυσε αὐτὸν τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ σκοπούμενον.

Οἱ κληρονόμοι — ἦτο χῆρος καὶ ἄνευ νομίμων τέκνων — διαιμοιράσθησαν τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ· καὶ ὁ ὄρατος Μοραλές ἔλαχεν εἰς τὴν θείαν τῆς Βάλδας.

Αὕτη ταχέως ἔφαγε τὰ χρήματα καὶ μετεπώλησε τοὺς δούλους· ἀλλ' ἐφύλαξε τούτον, τοῦ ὁποῦ ἢ καλλονὴ καὶ ἢ ἀνατροφή ἐκολάκευον τὴν φιλαυτίαν αὐτῆς, ὡς ἡ ἀπόκτησις ἵππου εὐγενοῦς. Τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν διαχειρίσιν καὶ ἐπιστάσιαν τῆς περιουσίας της, καὶ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν νὰ κρατῇ τοὺς λογαριασμούς· ἀληθῆς ἀμερινομέριμνα ἐν οἰκίᾳ, ἐν ἧ ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀρπαγὴ ὑψώθησαν εἰς ὕψος ἀξιώματος καὶ σχεδὸν θρησκείας.

Ἡ Βάλδα προσήγγιζε τὰ δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Εἶχε τὴν πρωϊμότητα καὶ τὰ πρόωρα πάθη τῶν γυναικῶν τῶν χωρῶν τούτων, ἐνθα ὁ ἥλιος τῶν τροπικῶν ὀριμάζει ταχέως τὰς ὀπώρας καὶ τὰς καρδίας. Ἦτο μόνη, ἐγκαταλελειμένη, καὶ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ καὶ ἀνία τῆς ἀπομονώσεώς της, ἠγάπησε τὸν Μοραλές.

Οἱ ἔρωτες τῆς Βάλδας καὶ τοῦ Μοραλές ἦσαν εἰλικρινεῖς καὶ ζωηροί, εἰ μὴ ἀγνοί. Τὸ ἠθικὸν αἶσθημα ἔλειπεν ἀπὸ τῆν Βάλδαν· τίς ἤθελε τῇ δώσει αὐτό; ἀλλὰ συγχρόνως ἡ νεότης καὶ ἡ ἀπειρία της ἔθετον αὐτὴν ὑπεράνω

τῶν προλήψεων, τῶν ἐπιφυλάξεων τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σεβασμοῦ.

Ἦτο, τῷ ὄντι, πρᾶγμα ἀρκετὰ ἀνήκουστον ὁ ἔρωτος οὗτος λευκῆς πρὸς ἄνδρα μιγάδα, πρὸς δούλον, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ὅπου καὶ ἡ ἐλαχίστη σταγὼν μέλανος αἵματος ἐν ταῖς, φλεβῖν εἶνε τεκμήριον ἐξευτελισμοῦ καὶ δυσφημίας, τὴν ὁποῖαν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη ἐνταῦθα ζήτημα γάμου. Ὁ Μοραλές ἦτο δούλος, καὶ ἐλευθερούμενος δέ, ἐν ταῖς ἀποικίαις δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ ποσῶς τὸ ἀνυπέβλητον πρόσκομμα. Ὁ Μοραλές ἐγένετο λοιπὸν ἐραστὴς τῆς Βάλδας.

Αὕτη τὸν ἠγάπα μετὰ πάθος, καὶ μετὰ τοσοῦτου μάλιστα πάθος, καθ' ὅσον ὁ ἔρωτος οὗτος ἦτο ὁ ἀπηγορευμένος καρπός.

Ἐπειτα, ἦτο ὁ πρῶτος ἔρωτος της· ἔπρεπε νὰ ἦνε καὶ ὁ τελευταῖός της. Πᾶν ὅ,τι παράγεται κατὰ τὴν ἀνοιξιν, δηλαδὴ ἐγκαταλελειμμένον καὶ ἀπρηνημένον, ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ, ἥτις ἔμελλε τόσον ταχέως νὰ καταψυχθῇ, ἤνηθη καὶ ἤκμασεν αἰφνιδίως καὶ μίαν στιγμὴν διαβατικὴ ἀκμή, ἀλλὰ τρομερὰ καὶ φοικτή.

Ἡ ἀρχὴ ἦτο μελαγχολία, μέθη, ἡ λήθη καὶ ὑπεροψία πάντων.

Ἡ Βάλδα ἔμεινεν ἔγκυος, καὶ παρὰ πάσας τὰς προφυλάξεις, ὡς ἔλαβεν, ἡ θεία της δὲν ἤργισε νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Ἡ γραῖα μιγάς ἐτήρησε σιγὴν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει αὐτῆς· οὐδὲ μίαν λέξιν εἶπε τῇ Βάλδᾳ. Παῖσιμα δὲν εἶνε σπάνιον πρᾶγμα, ἐν ταῖς χώραις ταύταις, ὅπου ἡ δουλεία διέφθειρε πάντα. Ἄλλὰ ποῖος ἦτο ὁ πατήρ; Παρεφύλαξε τὴν Βάλδαν, τὴν παρεμόνευσε μετὰ πανουργίας καὶ ἐπιμονῆς.

Ἡ Βάλδα οὐδεμίαν εἶχε συλλάβει ὑποψίαν.

Νύκτα τινά, ἡ θεία, συνοδευομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν μαύρων εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας.

Ὁ Μοραλές, ἐν ᾧ ἐκοιμάτο συνελήφθη καὶ ἐδέθη. Οὐδόλως ἐδοκίμασε ν' ἀντιστῆ. Πρὸς τί; Εἶχεν ἀπολεσθῆ! Μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ κράξῃ πρὸς τὴν Βάλδαν:

— Σῶσον τὸ τέκνον μας!

Ἡ Βάλδα ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς θείας της, τῇ ἐζήτησε χάριν, ὄχι δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον.

Αἶφνης ἠκούσθη παράδοξος θόρυβος, φοικώδης, τρομερός, ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἦτο ὁ θόρυβος τῶν τελευταίων σπασμωδῶν κινήσεων τοῦ Μοραλές, σπαίροντος ὑπὸ σχοινίον περὶ τὸν λαιμὸν.

Ἀπνηγονίσθη.

Ἡ Βάλδα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐκβάλλουσα ἀγρίαν κραυγὴν, καὶ ἐλιποθύμησεν.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, καὶ χωρὶς ἡ γραῖα θεία νὰ προσφέρῃ λέξιν, καὶ διὰ νὰ ἀπαντήσῃ ἀκόμη εἰς τὰς ἰκεσίας τῆς ἀνεψίας της, ἥτις συνεσπειροῦτο περὶ τὰ γόνατα αὐτῆς.

Ὅτε ἡ Βάλδα συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ἦτο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, ἐνθα τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἀκόμη ἀκούει τὸν ῥόγγον τῆς ἀγωνίας τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

Ἦθέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸν τοῦτο δωμάτιον. Διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἦτο ἐξωθεν κεκλεισμένη. Ἐδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὸν κήπον· ἀλλὰ, διαπεράσασα τὴν κεφαλὴν ὅπως δοκιμάσῃ ἂν χωρῇ, διέκρινεν ἐπὶ τοῦ κλάδου δένδρου ἀπέναντι αὐτῆς, τὸ σῶμα τοῦ Μοραλές αἰωρούμενον.

Ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ δευτέρου.

Πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς σκανδαλοῦ, ἡ προστάτρια τῆς Βάλδας ἔκρινεν καλὸν νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἠτύχησεν ὁ Μοραλές.

Διηγῆθη ὅτι ὁ δούλος ἠτύχτησεν καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωσεν.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ γραῖα

μιγάς ἦτο διεστραμμένη καὶ μάλιστα κακοῦργος γυνή. Ἄλλα ὁ δούλος;... δὲν λογαριάζεται εἰς δούλος.

Οὕτω μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας, μεθ' ἧς φονεὺς τις ἕνα κύνα, δύνασαι νὰ φονεύσης δούλον, καὶ τὸ ἀποτροπαιότερον τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἀμερικανοῦ εἶνε τὸ νυμφευθῆναι κατώτερον ἢ κατωτέρα, ὅπερ φαίνεται ὅτι τὸν μιγάδα ἢ τὸν μαῦρον ἀναβιβάζει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἐγκλημα τῆς Βάλδας δὲν ἦτο τὸ εἶχεν ἐραστὴν — ἡ γραῖα κόρη τῆ συνεχῶρι τοῦτο — ἀλλὰ τὸ ὅτι ἠγάπησε μιγάδα καὶ δούλον. Οὗτος πάλιν προσῆψε κηλίδα, ἦν πάση θυσίᾳ ὄφειλε νὰ ἐξαλείψῃ.

Μετ' ὀκτῶ ἡμέρας ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Βάλδας, καθειργμένης εἰσέτι ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, ὅπως τῆ ἀναγκάσει ὅτι θὰ τὴν ἐλευθερώσῃ μετὰ τὸν τοκετὸν αὐτῆς.

Ἡ Βάλδα ἐνόησεν ὅτι τὸ αὐτὸ πεπρωμένον, τὸ ὁποῖον ἐπεφυλάχθη τῷ πατρὶ, ἐπιφυλάσσεται καὶ εἰς τὸ τέκνον τῆς ὅτι πιθανὸν νὰ τὸ φονεύσωσιν ἢ τοῦλάχιστον, ὅπερ χεῖριστον, ὅτι θὰ τὸ ἀναθρέψωσι μακρὰν, ὡς τέκνον δούλου καὶ δούλου.

Οὐδὲν εἶπεν. Ἦτο ἀνωφελές νὰ διαμαρτυρηθῆ, νὰ παρακαλέσῃ· τὸ ἐγνώριζεν. Ἡ φρικτὴ αὕτη ἐπίθεσις τὴν ὠρίμασεν. Εἰςῆλθεν ἐν πλήρει δικαιοῦματι εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς. Σιωπᾶν, ψεῦδεσθαι, γελᾶν καὶ ἐνεργεῖν ἦσαν τοῦ λοιποῦ ὁ νόμος αὐτῆς.

Προσθῶμεν δ' ὅτι προσνήχθησαν αὐτῇ ἀνηλεῶς, καὶ αὕτη εὗρε τὴν ἀναγκαίαν πρόφασιν διὰ νὰ φέρηται ἀνηλεῶς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης περιεβλήθη προσωπίον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ δηλητήριο ἐν τὴν καρδίαν αὐτῆς.

Δὲν ἐκλαυσε, δὲν παρεπονέθη πλέον. Μόνον πρὸ δύο περιποῦ πρὸ τοῦ τοκετοῦ αὐτῆς ἑβδομάδων ἐγένετο ἄφαντος, χωρὶς νὰ δυνηθῆ τις νὰ γνωρίσῃ πόθεν καὶ πῶς, καὶ νὰ ἐπανεῦρῃ τὰ ἴχνη τῆς.

Πάντες οἱ δούλοι τῆς οἰκίας ἐξαπεστάλησαν εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, χωρὶς οὐδ' εἰς αὐτῶν νὰ δυνηθῆ νὰ παρουσιάσῃ σημεῖον τι τῆς διεθυήσεως αὐτῆς.

Μετὰ μῆνα ἡ Βάλδα ἐπανήλθεν εἰς τὴν θείαν τῆς, ὠχρά, ἰσχνή, ὡς ἄνθρωπος ἐξεγειρόμενος τῆς κλίνης μετὰ μακρὰν καὶ πολυῶδον ἀσθένειαν.

— Τὸ τέκνον σου ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὀργίλως ἡ θεία.

— Εἶνε εἰς ἀσφαλὲς μέρος, ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ Βάλδα.

Τὸ τέκνον τοῦτο ἦτο ἡ Ἀγγελίνα.

Ὁ πρῶτος οὗτος ἔρωσ τῆς Βάλδας, τοσοῦτον ἀποτόμως ἀναχαίτισθαι ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ, δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ μαρτυρήσῃ. Ὁ χυμὸς τότε μετεστράφη ἀλλαχοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἔμεινε λείψανον πάθους ἐν τῇ ἐκ γρανίτου ταύτῃ καρδίᾳ, μίαν στιγμὴν μόνον θερμαινόμενον ὑπὸ φλογὸς φλογεράς, συνεκεντρώθη εἰς τὴν μητρικὴν πρὸς τὸ τέκνον στοργῆν, εἰς τὴν στοργῆν τῆς τίγρεως πρὸς τὸ τέκνον αὐτῆς.

Ἡγάπα τὸ τέκνον αὐτῆς μετὰ παραφορὰς, εὐρίσκουσα ἤδη σωτηρίαν ὑπερασπίσεως καὶ ἐκδικήσεως εἰς τὴν στοργῆν ταύτην διὰ μικρὸν πλάσμα, τριπλασίως ἀθέμιτον, εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὁποῖου ἔρρεεν αἷμα μαύρου καὶ δούλου καὶ εἶχε μεθ' ὑπομονητικὸν ἠρωτισμοῦ σωθῆ τῆς δουλείας ἢ τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἀγγελίνα ἦτο καλὰ μόνη, κατὰμονος! Ποία χαρὰ, ποῖος θρίαμβος, καθ' ἣν ἡμέραν καταστρέφουσα πᾶν κώλυμα, ὑπερπηδῶσα τοὺς νόμους καὶ τὰς προλήψεις κατὰ πρόσωπον τῆς ὀλομελείας ἡπατημένης καὶ δαμασθείσης ὑπὸ τῶν ἔξω αὐτῆς, θὰ ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν κόσμον τὴν θυγατέρα τοῦ μαύρου, τὴν θυγατέρα τοῦ δούλου, ἀφ' οὗ ἐπρομήθευεν αὐτῇ, δυνάμει τῆς θρασύτητος καὶ τῆς θελήσεως, λαμπρὰν περιουσίαν, ἀφ' οὗ θὰ ἐνίκα τὴν μισητὴν ἀπαγόρευσιν, ἣτις ἐφαίνετο αὐτῇ ὅτι θὰ κρατήσῃ

αὐτὴν πάντοτε ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐτη τινὰ μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, ἡ γραῖα μιγάς ἀπέθανεν. Ἐκαμε τὴν ἀνεψιὰν αὐτῆς μόνην κληρονόμον· μόνον τοῦτο ἦτο τὸ λυπηρὸν, ὅτι ἦτο ἀπολύτως κατεστραμμένη, καὶ μάλιστα καὶ οἱ δανεισταὶ αὐτῆς δὲν ἐπληρώθησαν, καὶ εἰς τὴν Βάλδαν ἔμειναν μόνον κοσμήματά τινα, τὰ ὅποια ἡ γραῖα φιλάρεσκος δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ ἀπαλλοτριώσῃ, καὶ τὰ ὅποια τῇ εἶχεν ἐγχειρίσει, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα.

Τὸ δεύτερον ἦδη ἡ Βάλδα εὐρίσκεται μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἄνευ πόρων καὶ ἄνευ ἀσύλου.

Κατ' ἄρχὰς μίαν μόνην εἶχε σκέψιν· νὰ ἐπανιδῆ τὸ τέκνον τῆς.

Ἡ Ἀγγελίνα ἀνετράφη ὑπὸ μαύρης ἀφωσιωμένης γυναικός.

Ἐπὶ δέκα ἔτη, ἡ Βάλδα εἶχε τὴν δυνάμιν οὐ μόνον νὰ μὲν μακρὰν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀλλὰ καὶ εἰδήσεις αὐτῆς νὰ μὴ λαμβάνῃ, ὅπως μὴ ἐκθέσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἢ τὴν ζωὴν τῆς. Ἀμα δ' ἀποθανούσης τῆς θείας τῆς, ἐπώλησε τὰ κοσμήματά τῆς καὶ προσέδραμεν εἰς τὴν Ἀγγελίαν.

Οὐδὲν τῇ ἔκρυψε· τῇ εἶπε τὴν γέννησίν τῆς, τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τὰς βασάνους τῆς μητρὸς τῆς. Τί ἤθελε; διὰ τί ἔχυνεν εἰς τὴν νεαρὰν ταύτην ψυχὴν τὰ τρομερὰ ταῦτα μυστικά;

Μήπως διὰ τὴν θυγατέρα τῆς, ἥτις, μανθάνουσα ὅ,τι δὲν εἶχε, πλὴν τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἐν τῷ κόσμῳ, μανθάνουσα ὅ,τι δι' αὐτὴν ὑπέστη ἡ μήτηρ τῆς, διὰ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν μᾶλλον παραφόρως, ἀγαπήσῃ αὐτὴν καὶ μόνην αὐτὴν;

Ἐφαντάζετο νὰ διαθέσῃ εἰς τὴν καρδίαν ταύτην τοῦ παιδιοῦ τὰ αἰσθήματα τοῦ μίσους καὶ τοῦ ζήλου πρὸς ἀντεκδικήσεις, ὑφ' ὧν κατεβρώσκετο ἡ ἰδίᾳ; Ἴσως καὶ αὕτη δὲν ἀπέδιδεν ἀξίαν εἰς τὴν τάσιν καὶ τὴν σκέψιν τῆς. Ἐσιώπα πρὸ τοσοῦτου χρόνου, ἐδίψῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἰδοὺ ὅ,τι δι' αὐτὴν ἦτο καλόν.

Τώρα τί θὰ ἔλεγε, τί θὰ ἔκαμνεν ἡ Ἀγγελίνα; Ὅθι ἔβλεπε βραδύτερον.

Ἄλλ' ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον τῆς Βάλδας. Ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὑφ' ὧν ἐγεννήθη, ἐκ τοῦ φλογεροῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας τῆς, ἐκ τῶν τρομερῶν συγκινήσεων, αἷτινες προηγῆθησαν τῆς γεννήσεως αὐτῆς, ἡ Ἀγγελίνα — ὄν εὐθραυστον, ἀβρὸν καὶ φρικτὸν — ἐκληρονόμησε μόνον πρωτόμνητα πάθους παράδοξον, εὐαισθησίαν φθάνουσαν μέχρις ἀσθενείας, θερμὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι.

Τὴν ἀκατάβλητον ἐνεργητικότητα τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐφήρμοζε μόνον ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς καρδίας.

Ἐκ τῆς διηγήσεως τῆς Βάλδας συνεπέρανεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι ὄφειλε νὰ λατρεύῃ τὴν τόσο ἰσχυρὰν καὶ ἀφωσιωμένην μητέρα ταύτην, καὶ τοῦτο ἦτο μεγάλη εὐτυχία· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ αἵματος περιπεφρονημένου, ὅπερ θὰ ἐγένετο αἷτιον νὰ τὴν ἀποφεύγῃ καὶ νὰ τὴν μισῶσιν ἴσως, καὶ τοῦτο ἦτο μεγίστη θλίψις.

— Ὅχι, τῇ εἶπεν ἡ Βάλδα, ὄχι! δὲν θὰ ἦσαι ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας βλέπουσι μὲ περιφρόνησιν καὶ ἀποθουσί· πρέπει νὰ γείνης καὶ θὰ γείνης ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας θαυμάζουσι καὶ λατρεύουσι! Μία μόνη συμφωνία πρὸς τοῦτο εἶνε ἀναγκαία· τῆς γεννήσεώς σου, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὁ κτηνώδης καὶ ἀπηλιθιωμένος οὗτος κόσμος ἀξιόμισhton, οὐδεὶς, ἀκούεις; οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν.

Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ Βάλδα εὐρίσκειν ἐν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς φύσιν ὅπως ἀντικειμένην εἰς τὴν ἰδίαν. Ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἡ προσωποποιημένη εἰλικρίνεια καὶ εὐθύτης.

Ἡ ὑποκρισία ἐνέπνεεν αὐτῇ φρίκην.

— Θὰ παραστῆ λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ψευσθῶ ; εἶπεν εἰς τὴν μητέρα της· θὰ παραστῆ λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἀπατήσω ; Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ !

— Λησμονεῖς ὅτι ἀτιμάζουσα τὸν ἑαυτὸν σου, θὰ ἀτιμάζης ἐμέ ; τῆ εἶπεν ἡ Βάλδα· τοῦτο θὰ ἦτο ἐξαίρετος τρόπος νὰ μέ δείξης τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην σου.

— Ἄ ! συγγνώμην, προσφιλεστάτη μου ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον, ριπτόμενον εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ λυόμενον εἰς δάκρυα.

Τότε ἡ Βάλδα, ὑπὸ τὰς πανηγυρικωτέρας καὶ τὰς μάλλον δυναμένας νὰ προξενήσωσιν ἐντύπωσιν εἰς τὴν φαντασίαν περιστάσεις, ἀπήτησε παρ' αὐτῆς νὰ ὀρκισθῆ ὅτι εἰς οὐδεμίαν ψυχὴν ζῶσαν οὐδέποτε θέλει ἀνακοινώσῃ ὅ,τι συνέβη, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ὅτε δὲ τὸ παιδίον ἠναγκάσθη τρέμον νὰ κάμῃ τοῦτο :

— Καλῶς, τῆ εἶπεν ἡ Βάλδα, δέν σε ζητῶ ἄλλο, μικρά μου, ἐγὼ θὰ πράξω τὰ λοιπά.

Τὰ λοιπὰ ἦσαν κατὰ τὴν σκέψιν αὐτῆς, νὰ κατακτήσῃ διὰ τὴν Ἀγγελίαν πλοῦτον καὶ κοινωνικὴν ταξίν. Ἡύχαριστημένη μετὰ ταῦτα πάντα, καὶ εὐρίσκουσα τὴν Ἀγγελίαν τόσον ἀγαθὴν καὶ ἀγνήν, ἡ Βάλδα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Τὰ ἀξίζει !

Καί, πράγμα παράδοξον, ἐπιστηρίζετο τὸν τευθεν εἰς τὰς μυσαρὰς ιδέας αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ ἐκδικητικὰ σχέδιά της.

Πρὸς ὄφελος τῆς ἀθώας θυγατρὸς της, μέχρις ἐγκλήματος θὰ προὐχῶρει, ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ προχωρήσῃ· καὶ ἡ γλυκύτης τῆς Ἀγγελίνας τῆ ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς ἡ δικαιολόγησις καὶ ὁ ἐξίλασμός τῆς σκληρότητος αὐτῆς.

Ἡ ἐμπλησθεῖσα χολῆς ψυχὴ αὐτῆ ἐστράφη εἰς τὸ κακὸν μέχρις ἀφοσιώσεως μητρικῆς, ὡς τὰ χημικὰ ἐκεῖνα τῶν ὀξέων δοχεῖα, ἅπερ καὶ τοὺς γενναιοτέρους οἴλους φθείρουσιν.

Εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς θείας της ἡ Βάλδα ἀπνηθύνθη ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ αὐτῆς εἰς τὴν κυρίαν Δέ Σερζύ, ἣν ἐγνώριζεν ἐκ φήμης καὶ ἣν εἶχε συγγενῆ, καὶ περιέγραψεν αὐτῇ οὐχὶ ἀνευ εὐγλωττίας τὴν ἐλεεινὴν αὐτῆς θέσιν. Ἡ κυρία Δέ Σερζύ, καταληφθεῖσα ὑπὸ συμπαθείας, ἐσκέφατο νὰ δώσῃ εἰς τὴν αὐξάνουσαν θυγατέρα αὐτῆς ταύτην τὴν σύντροφον, καὶ πάραυτα ἔγραψε πρὸς αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς Γαλλίαν, πέμψασα αὐτῇ συγχρόνως τὴν διὰ τὴν ὁδοιπορίαν ἀναγκαίαν ποσότητα χρημάτων.

Ἡ Βάλδα εἰσῆγαγεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ἐν Ρίφ· Ἰα-νετρῷ τὴν θυγατέρα αὐτῆς — ἣν τοῦ λοιποῦ ἐκήρυττεν ὡς ἀνεψιάν — καὶ ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον διὰ Γαλλίαν.

Οὐδὲως πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι καὶ μίαν στιγμὴν μόνην συνεκινήθη ἐκ τῆς γενναιοσύνης τῆς κυρίας Δέ Σερζύ· ἡ ἀνάμνησις τῆς θείας της ἐξῆλειπεν ἀπ' αὐτῆς ἐκ τῶν προτέρων πᾶσαν εὐεργεσίαν, ἣν ἠδύνατό τις νὰ προσφέρῃ αὐτῇ.

— Καὶ τί θὰ ἦνε ἄρα γε καὶ αὐτὴ ἡ προστάτις, ἔλεγε κατ' ἰδίαν. Ἄ ! ὅ,τι θέλει ἄς ἦνε, δέν θὰ χάσω τὸν καιρὸν μου νὰ γείνω τὸ παῖγνιον εὐεργεσιῶν !

Ἡ Βάλδα ἀφίκετο εἰς Παρισίους ὀπλισμένη διὰ τῆς προμεμελετημένης καὶ ἀδιαλάκτου ταύτης ἀπεχθείας, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ τῆς παραδόξου καλλονῆς αὐτῆς· καλλονῆς τοσοῦτον κινδυνώδους, ὥστε θὰ ἐλέγμεν ὅτι εἶνε τοσοῦτον δύσπιστος καὶ ὁμοῖα κατὰ τι καὶ ὕπουλος ὡς αὐτὴ ἡ Βάλδα.

Δέκα ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μέγαρον Δέ Σερζύ ἐγκαταστάσεώς της, καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἦτο κατεστρωμένον καὶ εἶχε τεθῆ εἰς ἐνέργειαν.

Διὰ τῶν συνηθεστέρων καὶ τῶν κάλλιστα ὀδηγουμένων χειρισμῶν ὑπεκρίνατο βαθὺ πρὸς τὸν κ. Δέ Σερζύ πάθος, πάθος κεκρυμμένον καὶ παλαῖον, ὅπερ ὁμως δέν ἐβράδυνε

νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς πεπειραμένους ὀφθαλμοὺς ἀνδρὸς ἱκανῶς ἔτι ὠραίου, εἰ μὴ νέου, καὶ λίαν αὐταρέσκως ἐπιδεικνυομένου.

Ἡ Βάλδα ἐκ πρώτης ἀρχῆς περιεβλήθη ἐπιτυχῶς τὸ προσωπεῖον. Δέν κατέκτησεν αὐτὴ τὸν κόμητα, αὐτὴ κατεκτήθη ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀγνότητος, τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀρετῆς της. Συνήφθη μακρὸς ἀγὼν μετὰ τοῦ πάθους καὶ τοῦ καθήκοντος, καὶ ἡ Βάλδα ἔδειξεν ἀντίστασιν ἀληθῶς ἠρωϊκὴν.

Ἄλλ' ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς ἔρωτα ἰσχυρότερον αὐτῆς ; Ὑπεχώρησε λοιπὸν, ὑπεχώρησε συνεισῶς, καὶ οὐχὶ ἀνευ τύψεως τοῦ συνειδέτος καὶ τῶν δακρύων, ἄτινα παρακολουθοῦσιν αὐτῇ.

Εἰς τὴν ἡλικίαν, ἣν διῆγεν ὁ κ. Δέ Σερζύ, ἡ νίκη αὐτῆ ἀπὸ μακροῦ χρόνου προσδοκωμένη καὶ ἀκριβῶς ἀγορασθεῖσα, ἐκολάκευσε καὶ ἐμέθυσε τὸν ὠραῖον γέροντα πλειότερον πασῶν τῶν προτέρων ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ. Ἡ Βάλδα ἀπ' ἐτέρου ἐφρόντισε νὰ μὴ παραδοθῆ αὐτῷ εἰμὴ ὅτε θὰ ἐβεβαιούτο ὅτι ἐκέκτητο καὶ ἐκράτει τὸν νικητὴν αὐτῆς.

Ἐκτοτε, τῷ ὄντι, εἶδομεν αὐτὴν ἀποβᾶσαν ἐν τῷ μεγάρῳ Δέ Σερζύ καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν ἔννοιαν, δέσποιναν.

Πάντοτε ταπεινὴ καὶ προσηγῆς ἐν τούτοις ἀπέναντι τῆς εὐεργετίδος αὐτῆς, κατέστη ἡσύχως πανοῦργος, διὰ μικρῶν νυγμῶν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐπλήγωσεν, ἐθασάνισεν, ἐδολοφόνησε τὴν εὐγενῆ γυναῖκα, καιροφυλακτοῦσα πᾶσαν εὐκαιρίαν, ἀναμένουσα τὴν ὥραν, μέχρις οὐ τέλος — δι' ἀπάτης καὶ τρομεροῦ κτυπήματος — ἀπετελείωσεν αὐτήν.

Ἐπειτα μετεπέμψατο τὴν Ἀγγελίαν.

Ἐπειτα ὑπανδρεύθη τὸν κόμητα.

Τώρα, μετὰ τῶν σχεδίων καὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν δύο προσκόμματα εὐρίσκε, τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν Λουκίαν.

Η'

Τὸ μυστικὸν τῆς Λουκίας.

Ἡ Βάλδα δέν ἀφήκε πλέον τὴν Ἀγγελίαν, παραμείνασα αὐτῇ καὶ ἀποκοιμηθεῖσα. Ἐξηπλώθη ἐπὶ πλατυτάτου ἀνακλίντρου καὶ ἐκοιμήθη πλησίον αὐτῆς, διότι τὰ χαλύβδινα αὐτῆς νεῦρα εἶχον ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως.

Καὶ ὅτε ἐξυπνήσασα ἡ Ἀγγελίνα εἶδε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της τὴν μητέρα της ἡσύχως ἀναπαυομένην, ἐνόμισεν ὅτι ὀλόκληρον τὴν νύκτα διῆλθεν ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγγελίνα ἐφαίνετο ἀναζωογονηθεῖσα, ὑπὸ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ ἐκείνου ὕπνου, καταπεσόντος τοῦ πυρετοῦ. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν δυνατωτέραν καὶ μάλιστα εὐθυμωτέραν. Ὅ,τι δὲ πρῶτον ἐσκέφη εὐθὺς ἐγεγρηθεῖσα ἦν νὰ βεβαιωθῆ ἐρωτῶσα μετ' ἀνυπομονησίας ἂν ἐγένετο γνωστὸν κανὲν τῶν μυστικῶν, τὰ ὁποῖα πρὸ τοσοῦτου χρόνου ἐβάρυνον τὰ στήθη της. Ἄλλ' εὐθέως ἐνόησεν ὅτι οἱ φόβοι της ἦσαν ἀνυπόστατοι, καὶ οὕτω ἐπαναπαυθεῖσα ἔλαβεν αὐθωρεὶ χαριέστατον καὶ εὐθυμώτατον ὕφους.

Ἡθέλησε νὰ ἐγεγρηθῆ, ἡ δὲ μήτηρ δέν ἀντέστη εἰς τοῦτο.

Ἡ Λουκία ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῆ περὶ νεωτέρων εἰδήσεων.

— Θέλεις νὰ τὴν ἐρωτήσῃς ἂν ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ πλησίον σου ; ἠρώτησεν ἡ Βάλδα.

— Ἐχω τὴν συγκατάθεσίν σου ;

— Ἀφοῦ ἐγὼ σοὶ τὸ προτείνω.

Διότι, πράγματι, ἡ Βάλδα εἶχεν ἐκφράσει τὴν δυσἀρεσκείαν της, καθ' ὅσον τὴν προτεραιαν δέν εἶχε παραστῆ εἰς τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐκείνην ἀνταλλαγὴν τοσοῦτων δειγμάτων ἀμοιβαίας ἀφοσιώσεως μετὰ τῆς Λουκίας καὶ Ἀγγελίνας. Ἐνεκα τούτου ἀνησυχούσα διὰ τὴν θυγατέρα

της καὶ τὸ μυστικόν της, ὠμίλησε μετὰ τραχύτητος πρὸς τὴν πρώτην, ὑπὸ πάντων ἄλλως ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀγαπωμένην, καὶ ἔσπευδε σήμερον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα της.

Ἡ Λουκία ἅμα προσκληθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀγγελίνας κατήλθεν. Ἡ Ἀγγελίνα τῇ εἶπε κρυφίως ἐναγκαλισθεῖσα συγχρόνως αὐτήν :

— Οὐδὲν ἐξεστόμισα. Μένε ἡσυχος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦσαι μετὰ τρυφεροτάτης εὐθυμίας. Καὶ ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς πρώτης παρέστησαν ἀφορμαὶ πολλῶν ταραχῶν καὶ φόβων.

Κατὰ τὴν δεκάτην τῆς πρώτης ὤραν ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λουκίας ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι ὁ ἀδαμαντοπώλης ἔφερε πρὸ στιγμῆς ἀδαμαντοθήκην, στελλομένην ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ δι' αὐτήν.

— Ἀδαμαντοθήκην !... Τί ἦτο πάλιν αὐτό ; ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἀγγελίνα.

— Καὶ ἐγώ, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἐννοῶ τὰ συμβαίνοντα, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία.

— Εἰπέ λοιπὸν νὰ φέρουν ἐδῶ αὐτὴν τὴν ἀδαμαντοθήκην ; ἂν θέλῃς.

Καὶ ἔφερον ἡ θαλαμηπόλος τὴν ἐν λόγῳ θήκην, ἅμα τῇ διαταγῇ τῆς Λουκίας.

Ἦν δὲ τοῦτο βαρύτιμον ἐκ μαργαριτῶν κόσμημα, τὸ ὅποιον ἐδώρετο ὁ Λουκιανὸς τῇ ἀδελφῇ του.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἅμα ἰδοῦσα αὐτό, ἐξέβαλε φωνὴν θαυμασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως.

— Ἀ ! πόσον ὠραῖον, τί εὐμορφον ! Βλέπεις πῶς σὲ προκατέλαβεν ὁ Λουκιανὸς χωρὶς νὰ σε προειδοποιήσῃ ; Ἡθέλησε νὰ σ' ἐκπλήξῃ.

— Ναί, βέβαια ! ὑπέλαβεν ἡ Λουκία. "Ἄλλοτε μ' εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι ἐπεθύμει αὐτὰς νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐνδυμασίαν μου διὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς Πέμπτης. Δὲν εἶχα δώσῃ τότε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του.

— Τί εὐτύχημα, φίλη μου ! εἶπε μετὰ συγκινήσεως ἡ Ἀγγελίνα, ἀληθῶς χαίρουσα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φίλης της. Ἄχ, Λουκία μου, πόσον ὠραία θὰ ἦσαι.

Καὶ προσέθετο ἡ Λουκία χαμηλοφώνως μετὰ παραδόξου τόνου :

— ... Ἀλλὰ δι' αὐτὸν θὰ ἦμαι ὠραία.

Ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς της ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τῆς προτεραιᾶς ταραχὴν. Τὴν συγκίνησιν ταύτην κατάρθωσε νὰ προλάβῃ ἡ Ἀγγελίνα, ὑπολαβοῦσα πάραυτα μετὰ τῆς παιδικῆς, ἐκείνης χάριτος καὶ ἡδυλογίας.

— Ναί, σὺ εἶσαι καλὴ, εἶσαι τόσον λευκὴ καὶ αὐτὴ ἡ πρωϊνὴ σου ἐνδυμασία εἶνε ἀπὸ ἀέρα, καὶ πιστεύω νὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ κόσμημα ἐπάνω μου.

— Εἶσαι παιδί, καυμένη, εἶπεν ἡ Λουκία μειδιῶσα.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ αὐτὴ νὰ ἀντιστῇ, εἶχεν ἤδη λύσῃ ἡ Ἀγγελίνα τὰς περὶ τὸν τράχηλον πόρπας τῆς Λουκίας, ἀνύψωσε τὰς περιχειρίδας της, ἐνέβαλε τὸ περιδέρακιον, περιέβαλε τὰ ψέλλια καὶ ἐφῆρμωσε τὰ ἐνώτια. Ἡ μορφὴ τῆς Λουκίας κατέστη περιπαθεστάτη, ἐφ' ὅσον ὅτε μὲν ἀνθίστατο, ὅτε δὲ ὑπέκυπτεν εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς φίλης της.

Ἡ Βάλδα μειδιῶσα ἔβλεπε τὴν τοιαύτην προθυμίαν τῆς Ἀγγελίνας· ἀλλ' εἶχον ἤδη ἐξεγερθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ της πάντες οἱ ἀποκοιμηθέντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὄφεις. Πῶς ! αὐτὴ νὰ μὴ δύναται οὐδὲν τῇ θυγατρὶ ἀξιόλογον νὰ προσφέρῃ καὶ τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα νὰ θεωρῇ ἡ Ἀγγελίνα ἀνώτερα ἴσως τῆς ἀξίας της πρὸς τὴν δίδονται !

Ἡ Βάλδα παρετήρησε μεγαλοφώνως :

— Εἶδες πόσον ὠραία ἦσαι, Λουκία μου ; ἔ ἀδελφός σου σοὶ προσφέρει δῶρον ἀντάξιον αὐτοῦ καὶ σοῦ.

Εὖρε τότε ἡ Ἀγγελίνα ἐντὸς τῆς θήκης σημειῶσιν τοῦ Λουκιανοῦ, ἣν ἐνεχείρησε τῇ Λουκίᾳ.

— Ἀνάγγωσε μεγαλοφώνως, εἶπεν αὐτῇ ἡ Λουκία, ἀφοῦ τὴν διέτρεξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ Λουκιανὸς ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅτι προσπαθήσας νὰ οἰκονομήσῃ μετὰ μεγάλης ἐν ταῖς δαπάναις του φειδοῦς ποσόν τι ἐκ τῆς ἐνιαυσίου προσόδου του, παρακαλεῖ τὴν ἀγαπητὴν του Λουκίαν νὰ δεχθῇ ἐπιεικῶς τὸ ἀντὶ τούτου τοῦ ποσοῦ ἀγορασθὲν αὐτὸ δῶρον, εὐαρεστομένη νὰ θεωρῆσῃ τὴν μικρὰν ταύτην προσφοράν ἐξίσου παρὰ τῆς μητρὸς καὶ παρ' αὐτοῦ γενομένην.

Ἡ Βάλδα ἐξηκολούθει μειδιῶσα, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα ταύτην ἠναγκάζετο νὰ καταστήσῃ τὸ μείδιμά της τρυφερώτερον. Ἄλλ' ὅποιαί βάσανοι ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας της, ὅποιαί ἀνάμικτοι ἐποφθαλμιάσεις !

— ὦ ! μάλιστα ! τὸ δῶρον τοῦτο εἶνε δῶρον ἑκατομμυριοῦχου, εἶνε πρίγκηπος !

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι πράγματι ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, πλουσιωτέρα οὐσα τοῦ συζύγου της, ἤθελεν ἐξ ἀνάγκης διαθέσῃ τὴν περιουσίαν της ὑπὲρ τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων, καὶ οὕτω ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Λουκία ἐλάμβανον τὸ μεγαλύτερον καὶ κυριώτερον μέρος τῆς ἐν λόγῳ περιουσίας. Ἐγνώριζεν αὐτὴ καὶ ἦν εἰς πάσαν στιγμὴν ἔτοιμος νὰ εἴπῃ ἀπὸ μνήμης τὸν ἰσολογισμόν τῆς περιουσίας αὐτῆς τῆς οἰκίας, τὴν ὅποιαν ἐγνώριζε κάλλιον καὶ αὐτῶν τῶν δικογράφων καὶ συμβολαιογράφων. Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ κατέλιπε τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων κτηματικὴν περιουσίαν, τῆς ὁποίας τὰς προσόδους ἐλάμβανεν ἤδη ὁ Λουκιανός. Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐπ' ὀλίγα ἔτη θὰ νέμηται τὰς προσόδους τῆς Λουκίας, μὴ ἔχων αὐτὸς ἤδη ἢ τὸ μέγαρον ἐκεῖνο κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου καὶ μόλις πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἐξ ὧν μόνον ἑκατὸν εἶχε διαθέσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Βάλδας. Ἦν ἀληθές, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἐλάμβανε τὸν τίτλον γερουσιαστοῦ, ἀπὸ τοῦδε λαμβάνων μέρος εἰς διαφόρους οἰκονομολογικοὺς ὑπολογισμοὺς, οἵτινες κατὰ τὸ διάστημα τῆς αὐτοκρατορίας ὀλεθρίας ἔσχον συνεπειάς· ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν πρόσκαιρα καὶ ἀβέβαια, παραβαλλόμενα πρὸς τὴν πραγματικὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἀγγελίνα, γλυκυτάτη, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἄνευ οὐδενὸς φθόνου κόρη, ἐκρότει ἐν χαρᾷ τὰς χεῖρας καὶ περιχαρῆς ἠσθάνετο ὑπερηφάνειάν τινα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φίλης της, ἐνηγκαλιζομένη αὐτὴν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιπαθῶς· ταύτην μιμουμένη καὶ ἡ Βάλδα ἐμμανῶς ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν Λουκίαν, λέγουσα αὐτῇ :

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητὸν τέκνον, λογιζομαι εὐτυχῆς διὰ τὴν ὑπέρμετρον χαρὰν σου.

Ἄλλ' ἡ Βάλδα δὲν ἐδοκίμασε μόνον τὴν θλίψιν ταύτην, οὐδὲ ἐφεῦρε καὶ τὸ ἕτερον τοῦτο πρόσκομμα μόνον κατὰ τὴν ἀποφράδα ταύτην πρώταν. Διότι μετὰ τὸ πρόγευμα, καθ' ὃ κατάρθωσε νὰ παρευρεθῇ καὶ ἡ Ἀγγελίνα, ἡ Βάλδα ἐνεχείρησε τῇ κυρίᾳ Δὲ Σερζύ τὸν κατάλογον τῶν εἰς τὸν χορὸν προσκεκλημένων, τὸν ὅποιον εἶχε ζητήσει παρ' αὐτῆς προηγουμένως, ὅπως ἦ ἔτοιμος καὶ ὁ ὅποιος ἐγράφη πράγματι πρὸ στιγμῆς ὑπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς γραμματέως.

— Παρέλειψα ἐξ ἀγνοίας τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου δόκτορος Ροβέρτου, εἶπεν ἡ Βάλδα τῷ Λουκιανῷ· Πῶς πρέπει νὰ διευθύνωμεν τὴν ὑπ' ὄψιν σας πρόσκλησιν ; Εἰς τὴν ἐν Βανδόμη κατοικίαν του, ἢ εἰς τὴν ἐν Μοιμάρτῃ ; Ἡ Λουκία ἀκουσίως ἐπρόδωκεν ἐσωτερικὴν ταραχὴν καὶ ἔκπληξιν.

Ὁ δὲ Λουκιανὸς ὅ,τι ἐτάραξε τὴν Λουκίαν, ἐξέφρασε πιθανῶς διὰ τῶν ἐφεξῆς λέξεων :

— Δὲν ἔτυχε νὰ μάθω, κυρία, ἄχρις ὧρας ἂν ποτε κατήκησεν ὁ κύριος Ροβέρτος ἐν Μοιμάρτῃ,

Καί περ οὐδέποτε στερηθεῖσα ἡ Βάλδα τὴν σπανίαν ἐκείνην δύναμιν ὅπως συγκρατήσῃ ἑαυτήν, ἐν τούτοις ὠχρίασε καὶ ἔδηξε τὰ χεῖλη εἰπούσα :

— Αὐτὸς μὰς τὸ εἶπε χθές.

— Ὅχι, δά, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός· εἶπε μόνον, ὅτι ἐκράτει δωμάτιά τινα διὰ τὰς κατ' οἶκον ἐπισκέψεις του ἐν τινι συνοικίᾳ τῆς ἐργατικῆς πράγματι τάξεως, ἀλλ' οὐχὶ ἐν Μομαρτή, ἀλλ' ἐν Σκιμμώρ.

— Αἶ, τότε ἠπατήθην, εἶπεν ἡ Βάλδα μετ' ἀδιαφορίας. Προσέθετο δὲ μετ' ὀργῆς καθ' ἑαυτήν: Καὶ λοιπὸν πάντοτε θὰ εὐρίσκωσιν αὐτοὶ ἀφορμὴν ἐπιθέσεως ἐναντίον μου; Ἀνάγκη νὰ εὖρω καὶ ἐγὼ πολλὰς τοιαύτας καὶ θὰ σπεύσω πρὸς τοῦτο.

Ὅπως κατὰ τὴν προτεραίαν, ὁ καιρὸς ἦν ἡδὴ λαμπρότατος, καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπρότεινεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ Δάσος.

Ἡ Λουκία ἠτένισε πρὸς τὴν Ἀγγελίαν, καὶ ἡ Ἀγγελίνα πρὸς τὴν μητέρα της.

— Ἴδου τί συμβαίνει, κυρία μου, εἶπεν ἡ Λουκία τῇ Ἀγγελίᾳ· ἐπειδὴ χθὲς μετὰ τὸν περίπατον ἠσθένησες, δὲν θὰ σ' ἐμπιστευθῶσι πλέον εἰς ἐμὲ τοῦ λοιποῦ.

— Ὡ, ὡς πρὸς αὐτὸ αὐτὴ μὴν πταίει, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ἡ Βάλδα γελῶσα, καὶ ἂν πραγματικῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ τῇ κάμψτε τὴν χάριν νὰ σὰς συνοδεύσῃ καὶ σήμερον εἰς τὸ δάσος, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν διόλου νὰ παρεμβάλω κανὲν πρόσκομμα εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν θέλησίν σας.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα περιχαρῆς, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς Λουκίας;

— Βέβαια, ἀφοῦ εἶσαι τόσον εὐτυχῆς μένουσα πλησίον της, καὶ μένω τόσον εὐχαριστημένη ἐφ' ὅσον μένει πλησίον σου!

— Ἀλλὰ σύ; θὰ μένης μὴν δύο κατὰ σειρὰν ἡδὴ ἡμέρας;

— Αἶ, ἐγὼ ἔχω πολλὰς ἀσχολίας.

Κατὰ τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν ὦραν, ἡ Βάλδα εἶδεν ἀναχωροῦντας τὸν Λουκιανόν, τὴν Λουκίαν καὶ τὴν Ἀγγελίαν. Ἐπιστρέφουσα αὕτη ἐν τῷ δωματίῳ της ἀπήντησε πρὸ τῆς ἀναβάθρας τὴν θαλαμηπόλον τῆς Λουκίας, πρὸς τὴν ὁποίαν παράτα ἔδωκεν ἐντολὴν τινα διὰ τὴν κυρίαν της, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ἦν ἠναγκασμένη νὰ χρονοτριβήσῃ ἐν ὁδοιπορίαις εἰς μεμακρυσμένην ἀπὸ τῆς οἰκίας συνοικίαν.

Ἐπειτα βεβαιωθεῖσα ὅτι ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἱματιοφυλακεῖον.

Τὸ ἱματιοφυλακεῖον τοῦτο ἔκειτο κατὰ τὴν δευτέραν ὀροφὴν, κεχωρισμένον διὰ μακροῦ διαδρόμου ἀπὸ τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου τῆς οἰκίας, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ἄλλοτε ἡ Βάλδα, ἡδὴ δὲ ἀνήκε τῇ Λουκίᾳ.

Ὅτε ἡ Βάλδα ἔφθασεν εἰς Παρισίους εἶχεν ἐπιφορτισθῆ ὑπὸ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, ἀσθενούσης τότε, τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, καὶ ἐπειδὴ φύσει ἐπεδίωκε τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, δὲν ἠθέλησε, καίπερ ἀναλαβοῦσα τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, νὰ ἀναθέσῃ τὰς ἐν λόγῳ φροντίδας εἰς ἄλλο ἄτομον.

Οὕτω δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰς διαφόρους σκευοθήκας καὶ νὰ ἐξελέγξῃ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα λογισμούς. Αἰφνης ὁμως ἐξῆλθε καὶ εἰσεχώρησεν λαθραίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκίας.

Ἐγνώριζεν ἡ Βάλδα πάντας τοὺς αὐτόθι διαμένοντας ὑπηρέτας. Ἀλλ' ἐσκέφθη συγχρόνως ὅτι δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της ἢ μίαν τὸ πολὺ ὄραν.

Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἦν βεβαία ὅτι ἤρκει τὸ διάστημα τοῦτο ὅπως ἀνεύρῃ, ἂν οὐχὶ φανερὰν ἀπόδειξιν, τοῦλάχιστον ὁμως ἴχνος, δεῖγμα ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀπόλυτον καὶ ἐπείγουσαν ἀνάγκην.

Εὐρίσκομένη ἡδὴ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Λουκίας, αἰφνης ἐσταμάτησε καὶ περιέστρεψε περίεργα τὰ βλέμματά

της, ὡς ἤθελε πράξῃ τοῦτο ὁ ἐπιτηδειότερος τῶν ἀστυνομικῶν κατασκόπων.

Πράγματι, τὸ βλέμμα τοῦτο ἤθελε ζηλεύσῃ μαχητῆς Ἰνδός, ἀποβλέπων εἰς τὴν περιοχὴν στρατοπέδου ἐχθρικής φυλῆς.

Τὸ δωμάτιον παρείχε τὴν ἀπλουστάτην ἐκείνην ὄψιν κατοικίας φιλοκάλου νεάνιδος· μικρὰ καὶ λευκοτάτη κλίνη· ἐκεῖ πλησίον τῆς θερμάστρας χαμηλὴ ἔδρα διὰ τάπητος κεκαλυμμένη καὶ ἄλλα περίξ ἐπιμελῶς καὶ μεθ' ἱκανῆς πολυτελείας ἐσκευασμένα ἔπιπλα, ἦτοι σκευοθήκη μετὰ καθρέπτου, γραφείου, ἱματιοθήκης, τράπεζα καὶ μικκύλον ἀναμῆσον τῶν δύο παραθύρων κομμωτήριον.

Ἡ Βάλδα, μετὰ τινα στιγμὴν ἐπιμελοῦς ἐρεύνης, διηυθύνθη κατὰ πρῶτον πρὸ τῆς ἐστίας, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ἐκρέματο καθρέπτου, θέλουσα νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ καθρέπτου οὗτος ἦν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τοίχου οἰοεὶ προσκεκολλημένος, χωρὶς δηλαδὴ νὰ παραμῆνῃ οὐδὲν χάσμα.

Ἡ ἐπιθεώρησις δὲν παρετάθη ἐπὶ πολὺ, διότι ταχέως ἐπίσθη ὅτι οὐδὲν ἦν δυνατὸν νὰ κρυφθῇ ὀπισθεν τοῦ καθρέπτου ἐκεῖνον.

Τότε ἐξήτασε τὴν κλίνην, εἶτα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ γραφείου.

Εἶδεν ὅτι πᾶσαι αἱ κλεῖδες ἀφῆθησαν ἐπὶ τῶν κλειθρῶν νιδῶν. Ἦνοιξε τὰ συρτάρια, ἀλλὰ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἔπραξε τοῦτο, μόλις προφθάσασα ἐν μόνον βλέμματι νὰ ρίψῃ ἐντὸς αὐτῶν.

— Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦνε ἐδῶ, ἐψιθύρισε.

Ἀκολούθως ἐξήτασε λίαν πεφροντισμένως τὴν ὑάλινον σκευοθήκην, ἀναπτύσσουσα καὶ ἐρευνῶσα ὅ,τι ἔπιπτεν εἰς χεῖράς της, φροντίζουσα ὁμως νὰ τὸ ἐπαναθέτῃ ἀκριβῶς ὅπου τὸ εὕρισκε, ποιούσα μάλιστα ταῦτα μεθ' ἐτοιμότητος καὶ δεξιότητος ἀληθῶς πρωτοφανέους.

Ἀπέσπασεν ἡδὴ τὴν προσοχὴν της τὸ ἔδαφος κεκαλυμμένον ὑπὸ τάπητος· ὁ τάπητος ὁμως ἦτο καρφωμένος. Ἐπέσε γυνυκλινῆς, καὶ διέτρεξε βαίνουσα διὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε τοῦ σώματος στάσεως ὅλον τὸ δωμάτιον, ψάφουσα ἐνίοτε τὸ δάπεδον διὰ τῶν δακτύλων, ἵνα λάβῃ αἰσθησιν καὶ τῆς παραμικρῆς τραχύτητος, τοῦ ἐλαχίστου κρότου οἰουδήποτε χάρτου, ἐπιτήδες ριπτομένου ἢ πρότερον ἀνακειμένου, ἢ τοῦ ἐλαφροτέρου τριγμοῦ τοῦ πιθανῶς ἀνακινουμένου σανιδώματος.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς τῆς ὥρας τετάρτου ἀνεσηκώθη συγκεχυμένη καὶ ἐξωργισμένη.

Ὁ τάπητος ἦν ἐντελῶς ἐφηρμοσμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ δὲν ἐπρόδιδε τὴν παρουσίαν οὐδενὸς ξένου σώματος.

Ἐμμενον ἡδὴ τὸ κομμωτήριον, ἡ ἱματιοθήκη καὶ ἡ πρὸς ἐργασίαν τράπεζα.

Ἀλλὰ τὸ κομμωτήριον αὐθαρῆ ἐπεθεωρήθη.

Τότε διηυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἔστη πρὸ τῆς χαμηλῆς ἐκείνης ἔδρας, τῆς διὰ τάπητος κεκαλυμμένης, καὶ ταύτην μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας ἐξήτασεν, εἰς πολλὰς σκέψεις βυθισθεῖσα καὶ εἰς πάντα αὐτῆς τὰ μέρη διὰ βελόνης μικρῆς κατοπτεύσασα.

Τέλος ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν, διὰ μεταξωτῶν καὶ ἄλλων ὑφασμάτων τεχνιέντως ἐξωδημένην εἰς περιτυλίγματα καὶ ἄλλας κομψὰς ἐκφύσεις.

Αἱ ἐκφύσεις αὗται τῇ παρέσχον πολλοὺς δισταγμούς καὶ ὑποψίας. Ἀλλὰ ἐσκέφθη παράτα ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ διατάξῃ τις ἐκ δευτέρου ὅ,τι ἦν καὶ πρότερον διατεταγμένον, ἀλλ' ἦν δυσκολώτερον καὶ νὰ διατάξῃ ὅ,τι ὑπῆρχε πρότερον ἐν ἀταξίᾳ!

Τέλος ἔρριψε τὸν μικρὸν τοῦτον κύβον, μετὰ προσοχῆς κενούσα ἕκαστον τῶν ἐξ ὑφάσματος ἐκείνων διαμερισμάτων, ἐξ ὧν ἀπήρτισεν ἐπιμελῶς κανονικὸν σωρόν, ἵνα τὰ ἐπαναφέρῃ ἀκολούθως εἰς τὴν προτέραν θέσιν των μεθ' ὅσης ἔνεστιν ἀκριβείας.

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Καί σήμερον ἀκόμη οἱ Ἴσπανοὶ στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ χαίρουσι φήμην ἀκουράστων πεζοπόρων καὶ θαυμασίων ὠκυπόδων.

Εἶνε λιτοδίαιτοι, ἀγέρωχοι καὶ πλήρεις ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, τῆς ὁποίας εἶνε δύσκολον νὰ σχηματίσῃ τις ἰδέαν, ἐὰν δὲν τοὺς γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Οἱ ἀξιωματικοὶ φέρουσι χιτώνιον μέλαν καὶ βραχύ, ὅμοιον τὸ τῶν Ἱταλῶν ἀξιωματικῶν, συνειθίζουσι δέ, ἐκτὸς ὑπηρεσίας, νὰ ἀφίνωσιν αὐτὸ ἀνοικτόν, ὅπως φαίνεται τὸ μέχρι λαιμοῦ κομβωμένον κολόβιον.

Ἔϊφος φέρουσι μόνον ἐν καιρῷ ὑπηρεσίας, κατὰ τὰς πορείας δέ, ὡς καὶ οἱ στρατιῶται, φέρουσι περικνημίδας ἐξ ἐριούχου μέλανος, σχεδὸν μέχρι γονάτων.

Συντάγμα πεζικοῦ, ἐν πλήρει πολεμικῇ στολῇ, παρέχει θέαμα εὐχάριστον καὶ πολεμικὸν ἐνταυτῷ.

Ἡ μητρόπολις τῆς Βαρκελόνης, ὑποδομημένη κατὰ ρυθμὸν γοθτικόν, καὶ ἀπολήγουσα εἰς πύργους ὑψηλοτάτους, εἶνε ἐκ τῶν ὠραιότερων ναῶν τῆς Ἰσπανίας. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ σύγκειται ἐκ τριῶν εὐρέων ναρθήκων, χωριζομένων ὑπὸ δύο σειρῶν ὑψηλοτάτων κίωνων σχήματος λεπτοῦ καὶ κομψοῦ.

Τὸ χοροστάσιον, τοποθετημένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, κοσμεῖται ὑπὸ ἀφθόνων ἀναγλύφων, μικρῶν εἰκονισμάτων καὶ ἀργυροχρῶσων τριχάπτων.

Κάτωθι τοῦ Ἱεροῦ ὑπάρχει ὑπόγειον παρεκκλησίον, πάντοτε πεφωταγωγημένον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου κεῖται ὁ τάφος τῆς Ἀγίας Εὐλαλίας, ὃν διακρίνει τις διὰ μέσου μικρῶν θυρίδων ἠνεωγμένων περὶ τὸ Ἱερόν. Ἐκ παραδόσεως διηγοῦνται, ὅτι οἱ φονεῖς τῆς Ἀγίας, ἧτις ἦτο ὠραιοτάτη, πρὶν ἢ τὴν θανατώσωσιν, ἠθέλησαν νὰ ἴδωσιν τὸ σῶμα αὐτῆς γυμνόν· ἀλλὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτῆς καὶ τὸ τελευταῖον ἔνδυμα, πυκνὴ ὀμίχλη τὴν περιέβλασε καὶ τὴν ἔκρυψε ἀπὸ παντὸς ὀφθαλμοῦ.

Τὸ σῶμα αὐτῆς εἶνε πάντοτε ἀνέπκρον καὶ ἀνθηρόν, ὡς ὅτε ἔζη· οὐδεὶς δὲ ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς ὑπάρχει, δυνάμενος νὰ ἀντίσχη εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ, ἔνεκα δὲ τούτου ἐπίσκοπος τις ἀπερίσκεπτος, κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, θελήσας νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν τάφον καὶ νὰ ἴδῃ τὸ ἅγιον λείψανον, μόλις ἠτένισεν αὐτό, ἐτυφλώθη.

Ἐν μικρῷ τινι σηκῷ, δεξιόθεν τῆς ἀγίας τραπέζης, φωτιζομένη δὲ ὑπὸ πολλῶν λαμπάδων, φαίνεται ὁ Χριστὸς ἐπὶ σταυροῦ, ἐκ ξύλου κεχρωματισμένου, ὀλίγον τι κεκλιμένος πρὸς ἀριστερά· διηγοῦνται δὲ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐπὶ τινος ἰσπανικοῦ πλοίου, ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῆς Ναυπάκτου, καὶ ὅτι ἐκλινεν οὕτως, ὅπως ἀποφύγῃ σφαῖραν τηλεβόλου, ἣν ἔβλεπεν ἐρχομένην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἐκ τοῦ θόλου τοῦ σηκοῦ τούτου κρέμαται μικρὰ τριήρης, μεθ' ὅλων τῶν κωπῶν αὐτῆς, κατασκευασθεῖσα κατὰ μίμησιν ἐκεῖνης, ἐφ' ἣς ὁ δὸν Ἰωάννης τῆς Αὐστρίας ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τούρκων.

ὑπὸ τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἔχοντα σχῆμα γοθτικόν καὶ καλυπτόμενα ὑπὸ ταπήτων εἰκονογραφημένων, κρέμαται ὑπερμεγέθης κεφαλὴ Στρακκηνοῦ, ἔχουσα ἀνοικτόν τὸ στόμα, ἐξ οὗ, εἰς ἄλλους καιροὺς, ἔρρεον βροχηδὸν τραγάλια διὰ τὰ παιδιά.

Εἰς τοὺς λοιποὺς σηκοὺς βλέπει τις τάφους ἐκ μαρμάρου ἢ εἰκόνας βραυτίμους τοῦ Βιλλαδομάτου, ζωγρά-

φου, ἀκμάσαντος, ἐν Βαρκελόνη κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα.

Ὁ ναὸς εἶνε ζοφερός καὶ μυστηριώδης. Παρ' αὐτῷ ἐγείρεται μονή, στηριζομένη ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν κίωνων, συγκειμένων ἐκ λεπτῶν στύλων καὶ ἐστεμμένων διὰ κιονοκράνων, καταμέστων ἐξ ἀγαλαμάτων, παριστῶντων γεγονότα ἐκ τῶν δύο Διαθηκῶν.

Ἐν τῇ μονῇ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ, τῇ ἐκτεινομένην πρὸ ταύτης, ἐν τοῖς δρομίσκοις, οἵτινες τὴν περικυκλοῦσι, πνέει οἶονεὶ αὐρὰ τις, μελαγχολικῆς ἡσυχίας, ἧτις τέρπει καὶ θλίβει συγχρόνως ὡς ὁ κῆπος νεκροταφείου.

Ὅμιλος ἀπατροπαίων γραϊδίων γενειοφόρων φρουρεῖ τὴν θύραν.

Ἀφοῦ ἴδῃ τις τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, ἐντὸς τῆς πόλεως, οὐδὲν ἕτερον ἄξιον λόγου μνημεῖον ὑπολείπεται νὰ ἴδῃ. Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ὑπάρχουσι δύο μέγαλα καλούμενα Casa de la Deputacion (βουλευτήριον) καὶ Casa Concistorial (Παπικὸν Συνέδριον)· τὸ μὲν πρῶτον τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, τὸ δὲ δεύτερον τοῦ δεκάτου τετάρτου, ἄτινα διατηροῦσιν εἰσέτι μέρη τινὰ ἀξιωμανόμνευτα, ἧτοι τὸ μὲν τὴν θύραν, τὸ δὲ τὴν αὐλήν, καὶ παραπλεύρως τοῦ βουλευτηρίου πλουσία γοθτικὴ πρόσοψις τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ὑπάρχει προσέτι τὸ μέγαρον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἔχον στενὴν αὐλήν, μικρὰ παράθυρα μετὰ παχειῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, καὶ θυρίδας μυστικὰς, ἀλλ' εἶνε σχεδὸν ἐντελῶς ἀνακαινισμένον ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου. Σώζονται ὑπερμεγέθεις τινὲς στῦλοι, ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἐν τῇ ὁδῷ Παραδείσου, ἀλλ' ἀφανεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεωτέρων οἰκοδομῶν καὶ τῶν περικυκλωσῶν αὐτοὺς ἐλικαιοιδῶν κλιμάκων καὶ ζοφερῶν δωματίων.

Οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει δυνάμενον νὰ ἐφελκίσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ καλλιτέχνου· ἀλλὰ πρὸς ἱκανοποίησιν εὐρίσκει κρήνας μετ' ἐπαύλων ραμφώδεις, πυραμίδας, ἀνδριάντας, δειροστοιχίας μετ' ἐπαύλων ἐκατέρωθεν αὐτῶν, κήπους, καφφενεῖα, ξενοδοχεῖα, θέατρον ταυρομαχιῶν, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ δεκακισχιλίους θεατὰς, ἐν προάστειον, ἐκτεινόμενον ἐπὶ βραχίονος ξηρᾶς, περικλείοντος τὸν λιμένα ἔρρυμοτομημένον μετὰ συμμετρίας ζατρικίου, καὶ κατωκημένον ὑπὸ δεκακισχιλίων ναυτικῶν· πολλὰς βιβλιοθήκας, μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας πλουσιώτατον καὶ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ φυλάσσονται πλεῖστα ἱστορικὰ ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ ἐννάτου αἰῶνος μέχρι τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, ἧτοι ἀπὸ τῶν πρώτων κομητῶν τῆς Καταλωνίας, μέχρι τοῦ περι ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος.

Ἐκτὸς τῆς πόλεως, τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον εἶνε τὸ νεκροταφεῖον, ἀπέχον ἀπὸ τῶν πυλῶν αὐτῆς ἡμίσειαν ὄραν ἐφ' ἀμάξης, κείμενον δὲ ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας πεδιάδος.

Ὁρώμενον ἔξωθεν, ἐκ τοῦ μέρους τῆς εἰσόδου, φαίνεται ὡς κῆπος, καὶ ἀναγκάζει τὸν ἐπισκέπτην, καταλαμβανόμενον ὑπὸ τινος αἰσθήματος περιεργείας, σχεδὸν εὐθύμου, νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα· ἀλλὰ μόλις διέλθῃ τὸν οὐδὸν εὐρίσκεται πρὸ θεάματος νέου, ἀπεριγράπτου, ἐντελῶς διαφόρου τοῦ προσδοκωμένου.

Εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ ἰψώνου πόλεως, διασχιζομένης ὑπὸ μακρῶν καὶ ἐρήμων ὁδῶν, μετὰ τειχῶν ἰσοῦ ὕψους ἐκατέρωθεν, εὐθυτάτων καὶ φραττομένων εἰς τὸ βάθος ὑπὸ ἐτέρων τειχῶν.

Προχωρεῖ ὀλίγον, φθάνει εἰς τὴν σταυροδρομίον, ὁπόθεν φαίνονται ἄλλαι ὁδοί, ἄλλα τεῖχη εἰς τὸ βάθος, ἄλλα σταυροδρομία μεμακρυσμένα. Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ Πομπητῇ.

Οἱ νεκροὶ τοποθετοῦνται ἐντὸς τῶν τευχῶν, κατὰ μήκος, καὶ κατὰ σειράν, ὅπως τὰ βιβλία ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις. Δι' ἕκαστον φέρετρον ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ τεύχους θήκη ἐν εἴδει τάφου, ἐφ' ἧς χαράσσεται τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ.

Αἱ θῆκαι, ἐν αἷς δὲν ὑπάρχουσι νεκροί, φέρουσι τὴν λέξιν «Propriedad» (ιδιοκτησία), ὅπερ δηλοῖ ὅτι ὁ χῶρος ἐκεῖνος ἔχει ἀγορασθῆ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου πτωχοῦ σπουδαστοῦ)

Ἐχει νυκτώσει ἤδη πρὸ πολλοῦ· ἔξω ὁ ἀνεμος σφυρίζει μανιῶδης, καὶ ἡ βροχὴ τύπτει ἀκατάπαυστη τὰ παράθυρά μου. Ἀποφασίζω μὲ πόνον ν' ἀνάψω τὸ ἑναποληφθὲν ἐκ τῆς χθὲς τεμάχιον κηρίου, ἀναδιφῶν θλιβερώς τὰ κενὰ θυλάκιά μου.

Καὶ ὅμως πόσον θὰ ἐπροτίμων τὴν σκοτίαν, ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα τοῦ δωματίου μου, τὴν ὁποίαν φωτίζει ἤδη ἀμυδρά, ὑποτρέμουσα, ἡ φλόξ τοῦ κηρίου μου.

Πόσας τοιαύτας νύκτας ἐπέρασα μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ψυχρὸν αὐτὸ δωμάτιον, μὲ τὴν ἀνευ ἐραπλωμάτων κλίνην του, μὲ τὴν ἐξηρωμένην του τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κοιμοῦνται ἡσύχως ἐν τῇ παχείᾳ των κόνει ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, τὰ ὑποληφθέντα βιβλία μου, ἐκ τῶν συχῶν μου ἐπισκέψεων παρὰ τινι βιβλιοπώλει... παλαιῶν βιβλίων.

Ἄχ! ἐὰν ἠδύνατο ἡ φλόξ τοῦ κηρίου μου νὰ φωτίσῃ τὰ μύχια τοῦ στομάχου μου!

Ἄ! εἶνε πολὺ ὀδυνηρὸν νὰ πεινᾷ τις ὀλόκληρον ἡμέραν, ἐνῶ τόσοι ἄνθρωποι κατασπαταλῶσιν αὐτὴν τὴν στιγμήν τόσοσ, ὅσα ἐγὼ δὲν ὠνειρεύθην ποτέ.

Ὁ ξενοδόχος μου, ὅστις λίαν φιλανθρώπως μοὶ παρεῖχε μέχρι τοῦδε ὀλίγην πίστωσιν, δι' ἧς ὁ πειναλῆς μου στόμαχος ἤρχετο εἰς στενὴν σχέσιν μὲ τὰς ἀσυνειδήτους μερίδας του, καὶ τὸν ὑπόπτου γνησιότητος οἴνον του, θὰ ἐξηκολούθει ἴσως νὰ μοὶ παρέχῃ ἀκόμη τὴν εὐνοϊάν του ταύτην, ἂν δὲν ἐτόλμων προχθὲς τὴν ἐσπέραν — κατόπιν διπλῶν τινῶν ποτηρίων ρετσίνας — ἀποδίδων τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην μου, νὰ ἐξυμνήσω ὀλίγον ἐμμέτρως τὰς μακρὰς διαστάσεις τῆς ρινόσ του. Ὁ ἀθλιός μ' ἐπετίμησεν αὐστηρῶς διὰ τὰς ἐκδηλώσεις μου ταύτας, καὶ τὸ σπουδαιότερον... μοῦ ἀπέφραξεν ἀποτόμως τὴν φιλόξενον θύραν τοῦ ἐστιατορίου του εἰς τὸ μέλλον...

Ὅριστε ἀνταπόδοσις φιλοφροσύνης!

Καὶ ὅμως κρυόνω πολὺ, καὶ πεινῶ φοβερά.

Ἀλλὰ γελῶ ἐκ καρδίας — πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς δὲν ἔχω νὰ πληρώσω τίποτε — ἀναλογιζόμενος τὴν συνάντησίν μου μετὰ τοῦ ράπτου μου, καὶ τὴν ἀπαίσιον σκηνήν, ἣτις ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγης ὥρας μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, τῆς κυρᾶς Φρόσως, ἂν ἔχητε τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίζητε.

Τὸν πρῶτον τὸν συνήντησα ὅπως τυχαίως, κάτωθεν μεγάλης τινὸς οἰκίας εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Δὲν ἤξεύρω πόσῃ ὥραν ἔστεκα ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς, πρὸ ἑνὸς ἰσογείου παραθύρου τοῦ μαγειρείου, ἐκβάλλων τόσοσ στεναγμούς, ὅσους κεφτέδες ἐξέκενου εὐτραφῆς μάγειρος ἐκ

τοῦ τηγανίου εἰς τὸ πινάκιον. Ἐκεῖνος ἤρχετο ὀρηκτικῶς ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, εὐωδιῶν ὄλος, κατὰ τὴν συνθήειάν του, καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς ἀλεξιβρόχιον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε καὶ ἡ αἰτία τῆς συναντήσεώς μας· διότι, ἐνῶ ἀπεθαύμαζον τοὺς διαβολευμένους ἐκεῖνους κεφτέδες, αἴφνης αἰσθάνομαι τὸ σῶμα τοῦ ράπτου μου πίπτον τόσοσ βαρέως ἐπάνω μου, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ κυλισθῶ εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἀγαθός μου ράπτῃς ἐνῶ ἤνοιγεν ὑπερμέτρως τὸ στόμα νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, φαίνεται μ' ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ φῶς φανοῦ τινος, καὶ ἀνεφώνησε μὲ τὴν ὀξεῖαν φωνὴν του, ἣτις κατέπαυσε πάραυτα πᾶσαν περὶ κεφτέδων σκέψιν μου,

— Ἄ; φίλτατε, σύ, εἶσαι ἐπὶ τέλους!

— Χαίρω... ὅπου σὰς βλέπω καλὰ... κύριε Μπουρνέζι!.. μὰ... ξεύρετε ὅτι... ἐψέλλισα ἐν ταραχῇ.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἀντελήφθῃ ἐκ πρώτης ὄψεως τῆς ἀθλιᾶς καταστάσεώς μου συλλαμβάνων με γλυφόμενον πρὸ ἑνὸς μαγειρείου, μ' ἐλαφρὸν ἐπενδύτην Ἰουνίου ἐν μέσῳ σφοδροῦ χειμῶνος, καὶ μ' ἀπεχαιρέτισε θλιβερώς, ἐνῶ ταύτοχρόνως ὁ μάγειρος ἔκλειε βιαίως τὸ παράθυρον.

Τὸν συνάδευσα δι' ὑγροῦ βλέμματος ἀπομακρυνόμενον βραδέως τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐψιθύρισα μετὰ συντριβῆς ἐν μέσῳ τῆς ἀνεμῶδους νυκτός,

— Ἄχ! κόσμε!

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου λυπημένος, διάβροχος ἐκ τοῦ νυκτερίου ὄμβρου. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν μου τύχην — ποτέ δὲν ἐγνώρισα καλὴν τοιαύτην — ἐνῶ ἀνηρχόμενον ἀφηρημένος τὴν κλίμακα, πίπτω ἐγὼ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ ὄγκου τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου.

Τὴν φοβεράν ταύτην σύγκρουσιν διεδέξαντο γοεραὶ κραυγαὶ πόνου καὶ ἀπελπισίας, φοβερὰ θύελλα ἐγκυμονοῦσα ἤδη πρὸ πολλοῦ διὰ τὴν καθυστέρησιν ἐνοικίου πολλῶν μηνῶν, καὶ ἐκραγεῖσα τέλος μὲ φοβεροὺς κεραυνοὺς ἀναφωνήσεων καὶ ἀναπηδήσεων.

— Ὦχ! ἄχ!... τὸν κάλο μου ἀσυνείδηστε! Μάγκα! Λιμοκοντόρε τῆς πείνας! ποῦ... ἄχ! τὸν κάλο μου... ποῦ μᾶγεινε γαρῖδα τὸ μάτι μου νὰ ἰδῶ λεφτό σου. Ἄχ! ἀσυνείδηστε!

— Μὰ, κυρὰ Φρόσω! ἐτόλμησα νὰ τὴν διακόψω, μαρτυρῶν, δὲν σ' ἐκατάλαβα, δὲν σ' εἶδα...

— Ὦχ! ἄχ! ποῦ νὰ μὴ ἴδῃς τὸν ἥλιο. Ὁ ἀσυνείδηστος μὲ δυὸ μάτια σὰν πεντάρης καὶ δὲν μ' εἶδε... Ἐνοῖα σου κ' αὐριο θᾶχουμε ἀρχές. Ὄξω πειᾶ! Ὦχ! ὁ κάλος μου!...

Κατῶρθωσα νὰ εὐρὼ διέξοδον μετὰξὺ τῶν σκληρῶν γελῶτων τῶν περιέργων ἐνοίκων τῆς οἰκίας, οἵτινες ἔτρεξαν πρόθυμοι νὰ γελάσωσιν εἰς τὰς ἀγρίας φωνὰς τῆς παληόγρηκας, καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ριφθεὶς ἐπὶ τῆς πτωχῆς μου κλίνης, ἐνῶ αἱ φωναὶ τοῦ γραϊδίου ἀντήχουν ἀκόμη κάτω εἰς τὴν κλίμακα...

Καὶ ὅμως ἀναλογιζόμενος τότε τὰς περιπετείας μου ταύτας πονῶ περισσότερον ἀπὸ τοὺς σκληροὺς ἐκεῖνους λόγους τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, καὶ τὴν σαρκαστικὴν εἰρωνείαν τῶν ἐνοίκων, παρὰ ἀπὸ τὸ φοβερὸν πάθος τῆς βουλιμίας, τὸ ὁποῖον λυμαίνει τὸν στόμαχόν μου.

Τὸ νὰ εἶνε τις δυστυχῆς ὑποφέρεται τέλος, ἀλλὰ νὰ βλέπῃ ὅτι ἡ δυστυχία του καθίσταται γελοία εἰς τοὺς ἄλλους, τοῦτο εἶνε ἡ πικροτέρα ὀδύνη.

Ἀλλὰ τί παρατηρῶ τόσοσ ὥραν. Πόσον καλλίτερον θὰ ἦτο ἐὰν ὁ ὕπνος ἤρχετο νὰ σφαλίσῃ τὰ βλέφαρά μου, ἐνῶ θὰ εἶχον πλήρη τὸν στόμαχον.

Φαίνεται ὅτι ὁμοιάζω πρὸς μηχανὴν λειτουργοῦσαν ἀσυνειδήτως ἑαυτῆς· διότι ἄλλως τε δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα μὲ τόσοσ φρικτὴν πείναν νὰ γράφω ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, καὶ νὰ ζῶ εἰς τὸν κόσμον... μηχανικῶς.

Ρωσικὴ βλοῦζα

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Με τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην τροπὴν τοῦ βαρέως ἐφεινετοῦ χειμῶνος, εἰς ὠραίαν καὶ θερμὴν μάλιστα ἀνοιξιν, εἶνε καιρὸς, νομίζομεν, νὰ εἰπωμέν τι καὶ περὶ συρμού, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω πᾶς χειμερινὸς συρμὸς ἐξητηλήθη, τὰ πάντα ἐλέχθησαν καὶ οὐδὲν σχεδὸν μένει νὰ προσθέσωμεν.

Ἐκ τῶν ἐκ λεπτοῦ ἐριούχου τῶν μαλλίνων ἢ τῶν ἐκ λεβιότης ἢ βιγκόνης ἐνδυμάτων δὲν φέρουσι πλέον ἢ corsages ἐν εἴδει ζακέττας μὲ πλατεῖς προσθέτους γύρους, εἶδος τι ἐπανωφορίου εὐκόλου καὶ κομψοῦ πολὺ ἀρέσκοντος, καὶ δικαίως, ταῖς Παρισιναῖς.

Τὰ προτιμώμενα χρώματα εἰσὶ τὰ τεφρὰ (στακτόχροα), τὰ ἀκατεργάστου ἐρίου χρώματα καὶ τὰ ἀνοικτὰ κυανᾶ.

Τὰ ἐκ χάλυβος ἢ καὶ χρυσοῦ κοσμήματα συνειθίζονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· χρῶνται τούτοις παντοῦ καὶ ἐν διαφόροις σχήμασιν· αἱ ζακέτται πρὸ πάντων μὲ τὰς πλατεῖας μπάσκας (basques) οὐ μόνον γαρνίρονται, ἀλλὰ καὶ τὰς καθιστάσιν κατὰστίχτους ἐξ ἀστέρων τοῦ εἶδους τούτου. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἄς προσθέσωμεν ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ φορέματος κατασκευάζεται πάντοτε μὲ προσθέτους μπάσκας καὶ δύναται τις νὰ διορθώσῃ καὶ τὰ βραχύτερα κορσάζ προσθέτουσα ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος μπάσκην, ἐὰν ἔχη, ἢ ἐξ ἄλλου διαφέροντος χρώματος.

Μεγάλῃ κατανάλωσις θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γίνεται κοραλλίων μελαίνων (jais) καὶ χανδρῶν διαφόρων· θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ καὶ κατὰ τὸ θέρος, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ κοσμήματα ταῦτα θὰ μεταχειρίζονται ἀπλούστερον, τουτέστιν, ἀντὶ νὰ ἦνε μεμιγμένα μετὰ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, θὰ

Ἐνδυμα μὲ πρόσθετον γύρον (basque)

ἐπιρράπτωνται ἐπὶ βαθυχρόων ὑφασμάτων ἢ καὶ ὑφασμάτων τοῦ αὐτοῦ μὲ τὰ κοσμήματα χρώματος.

Περαίνοντες θὰ δώσωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας δύο δείγματα εὐκόλως ἐκτελούμενα· τὸ μὲν ὠραίας ρωσικῆς βλοῦζης, δυναμένης νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κορσάζ κατ' οἶκον φερόμενον. Κατασκευάζεται τούτο ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος κυανοῦ ἢ ἐρυθροῦ, μὲ λευκὰς χειρίδας, ἐστολισμένας διὰ σιριτίων ἢ entre-deux ἢ καὶ διὰ δαντελῶν (guipoure) χονδρῶν. Τὸ ὀπισθεν ἐλαφρῶς σουρωμένον (froncée) καταλήγει, ὡς καὶ τὸ ἔμπροσθεν, εἰς φούσκην (bouffant)· τὸ δεύτερον δείγμα μᾶς δεικνύει ἔνδυμα μάλλινον ἀνοικτοῦ χρώματος μὲ ξένη μπάσκην ἐλαφρῶς σουρωτὴν (froncée)· ἢ ἔμπροσθίᾳ πτυχὴ καλύπτεται δι' ἐλαφροῦ χρυσοῦφάντου ὑφάσματος πλατέως ἕως 8 ἐκατοστομέτρων περίπου. Τὸ πλαστρὸν τούτο εἶναι ἐστολισμένον διὰ σιριτιῶν χρυσοῦν καταστίχτων ὑπὸ μελανῶν κοραλλίων, καὶ ἡ μπάσκα ἐπίσης εἶναι περιερραμένη διὰ γαλονίου. Ὁ λαίμῳς ὑψηλὸς στολιζέται ἐπίσης διὰ γαλονίου.

ΚΥΡΙΑ Κ*